GENIUL CRIMEI
de George F. Walker

traducerea Cristina Toma şi Theodor Cristian Popescu

pe r s-o n-a e

R O L L Y
S te V I E
P H I L L I E
S H I R L E Y
A M A N D A

Varianta piesei după care s-a efectuat traducerea a fost pusă în scenă pentru prima oară la Factory Theatre în Toronto, Canada, cu premiera pe 15 noiembrie 1997, în regia autorului. Premiera în limba română la Teatru – 7 4 mai 2007.
regia: Theodor Cristian Popescu, scenografia: Andu Dumitrescu, directorul teatrului: Nicu Mihoc.

s ce n-a I

ROLLY MOORE şi fiul lui STEVIE aşteaptă îngrijoraţi ceva sau pe cineva. ROLLY se plimbă încolo şi-ncoace trăgând de medalionul pe care îl are la gât şi îşi bagă şi-şi scoate cămaşa amărâtă cu mânecă scurtă în

pantaloni.

STEVIE stă pe pat ca pe ace și se uită fix la ceasul deșteptător de la radio.

ROLLY: Măi băiete, măi. Simţi cum te ia? Pe mine mă ia.

STEVIE: Şi pe mine.

ROLLY: Mda, tu ce simţi.

STEVIE: Nu ştiu. Da' nu-i de bine.

ROLLY: Şi eu aşa simt. Dar parcă eu simt şi mai al naibii. Dacă e să fie de mine va fi mai rău.

STEVIE: Aşa crezi?

ROLLY: Mda. Pentru că o să dea vina pe mine. Ei cred că tu nu eşti decât un tembel.

STEVIE: De ce cred aşa.

ROLLY: Pentru că aşa le-am spus eu.

STEVIE: Pe bune? Le-ai spus aşa ca să mă scoţi? Dacă lucrurile merg prost?

ROLLY: Nu. Le-am spus aşa ca să te bag la înaintare dacă lucrurile nu merg bine.

STEVIE: Îţi mulţumesc, Tati.

ROLLY: Hai nu te agita degeaba. Părea bună ca strategie. Nimeni nu se răzbună pe un retardat. Aduce ghinion. Chestia-i că presimt că o să aibă nevoie să dea vina şi să se răzbune pe cineva şi… n-am mai rămas decât eu.

STEVIE: Te-ai cam băgat singur în căcat…

ROLLY: Sigur că lucrurile pot fi văzute şi aşa. Eu prefer să mă gândesc la mine ca la o veşnică victimă. Parcă cineva mă pedepseşte pentru orice fac… Când a fost ultima dată c-am făcut eu ceva fără să mă doară capu' pe urmă? Tot timpul parcă-s pedepsit. Eu tot timpul trebuie s-o iau în freză. De ce-i aşa. STEVIE: Ce ştiu eu.

ROLLY: Zici că ţi se rupe. STEVIE: Nu, zic că nu ştiu.

ROLLY: Aşa zici că nu ştii de parcă ţi se rupe… Nu te mai uita atâta la ceas.

STEVIE: Nu pot să nu mă uit. Aşa mă calmez eu.

ROLLY: Şi eşti.

STEVIE: Ce.

ROLLY: Şi eşti calm.

STEVIE: Nu. Nu prea.

ROLLY: Păi atunci nu te mai holba la rahatu ăla de ceas. Mă stresezi. Ţie tot nu-ţi foloseşte la nimic şi pe mine mă irită rău de tot.

STEVIE: Nu... Nu pot... E ca şi cum... m-ar hipnotiza. Parcă mi-a luat minţile.

ROLLY: Dumnezeule... mi-e silă când te aud cu tâmpeniile alea... Mi-aduce aminte de maică-ta. De toate tâmpeniile alea cu minţile... «N-am în minte decât asta. N-am în minte decât aia.» Nu te mai zgâi la ceas. Nu mai pomeneşti de minţi şi nu te mai zgâieşti la ceas.

STEVIE: Nu pot.

ROLLY: Ba poţi!! Ba da poţi!!

ROLLY îşi smulge ceasul. Dă cu el de pământ. Îl calcă-n picioare şi-l face zob. Cineva bate la uşă.

STEVIE şi ROLLY îngheaţă. Se uită unul la altul.

ROLLY: *(în şoaptă) Asta* trebuie să fie.

STEVIE: *(în şoaptă)* Da... Sau... Sau poate că nu.

Altă bătaie în uşă.

ROLLY: Da. *(strigând)* Cine-i?! PHILLIE: *(de dinafară)* Managerul.

ROLLY: A da? *(către STEVIE)* Tu ce zici. Ce să fac. STEVIE: Întreabă-l ceva... Pune-i o-ntrebare ştiu şi eu. ROLLY: Cum adică.

STEVIE: Testează-l... Întreabă-l... ce culoare are abajurul. ROLLY: De ce.

STEVIE: Ăia n-au cum să ştie. Numai manageru poate şti. Dacă nimereşte culoarea bună ştii că-i chiar el.

ROLLY: Da' ştiu de-acum că-i chiar el. Îi recunosc vocea. STEVIE: Atunci de ce mă mai întrebi ce să faci.

ROLLY: Nu mai ţin minte băga-mi-aş. Parcă ar fi fost acum o oră. Toată tâmpenia cu testatul.

O altă bătaie în uşă.

PHILLIE: *(de dinafară)* Pot să vă vorbesc, doar un minut. ROLLY:

Nu!

STEVIE: *(în şoaptă)* De ce nu... ROLLY: *(în şoaptă)* Pentru că nu vreau.

PHILLIE: Vreau doar să ştiu dacă eliberaţi camera sau mai staţi încă o noapte! STEVIE: *(în şoaptă)* Are nevoie doar... ştii aşa, de-o informaţie. Zi-i.

ROLLY: Mai... mai stăm! Da, rămânem!

PHILLIE: OK. Plătiţi la recepţie, banii jos. Patruzeci. ROLLY: *(în şoaptă)* N-ai patruzeci de dolari?

STEVIE: Nu.

ROLLY: ... Bine, bine!... Predăm camera!

PHILLIE: Bine, bine! Da' o predaţi acum. Deja aţi depăşit cu două ore... trebuie să facem curat.

STEVIE: *(în şoaptă)* Nu putem pleca... Dacă plecăm... O să ne ia urma... O să... ştii tu... creadă că le-am tras ţeapă şi pe urmă o să –

ROLLY: Da, da... Aşa-i! mai rămânem. Cu cec se poate? PHILLIE: Nu!

ROLLY: Cecurile mele sunt în regulă! PHILLIE: Cecuri nu!

ROLLY: *(lui STEVIE)* Pasează-mi ceasul. STEVIE: Nu.

ROLLY: Pasează-mi ceasul, Stevie.

STEVIE: Nu Tati. Nici vorbă. Tu mi-ai dat ceasul ăsta Tati! Singurul lucru pe care mi l-ai dat vreodată. Nu pot să te las să-l dai altcuiva.

ROLLY: Chiar înseamnă ceva pentru tine? N-am ştiut asta. STEVIE: E... ceasul meu...

ROLLY: L-am luat de pe un mort. Îl mai ştii pe bătrânu' Al Packer. L-am găsit mort într-un gang, i-am luat pantofii pentru mine şi cum tot venea ziua ta – STEVE: Da' poate nu mă interesează! Nu mă interesează de unde ai făcut rost de el... În mintea mea e totuşi un cadou de la tine pentru mine.

ROLLY: Un căcat e-n mintea ta. Asta-i ceea ce e «în mintea ta». Dă ceasul încoace ori vin la tine şi te joc în picioare... Ne e viaţa în pericol... Nu ne putem permite să fim daţi afară!!

STEVIE: Poate... poate ar vrea să vadă marfa... ROLLY: Crezi că ar vrea?

STEVIE: Nu ştiu. Poate vrea. Întreabă-l. Lasă-l înăuntru şi întreabă-l.

ROLLY: Bine. Mda… OK.

ROLLY deschide uşa.
PHILLIE PHILIPS se sprijină de cadrul uşii.

PHILLIE: Deci… cum o rezolvăm…

ROLLY: Noi suntem cam pe uscat cu lichidităţile. Am vrea să – Vă rog… Poftiţi… PHILLIE: Mai bine nu…

ROLLY: Da' poftiţi. PHILLIE: Nu.

ROLLY: Am vrea să vă arătăm ceva… Intraţi. PHILLIE: Nu. Arătaţi-mi de aici.

ROLLY: Este un catalog… Este catalogul de prezentare al unei linii de produse. Produse de natură specială şi intimă. Nu am vrea să-l vânturăm peste tot în public.

PHILLIE: În care public.

STEVIE: Trec oameni. Aruncă un ochi. Şi dus a fost. PHILLIE: Ce să fie dus.

STEVIE: El. Produsul. Pe care nimeni nu-l cunoaşte fiindcă nu e pe piaţă.

PHILLIE: Despre ce dracu' vorbiţi? Voi credeţi că eu am timp să stau aici toată ziua? ROLLY: Sunteţi băut.

PHILLIE: Pardon.

ROLLY: Nu vreau să vă jignesc. Dar îmi miroase a tărie. Zic şi eu că poate aveţi judecata mai tulbure. Poate c-ar trebui să reveniţi mai târziu şi ne aranjăm când o să puteţi vedea lucrurile mai limpede.

PHILLIE: Ce să văd? Ca nu mi-aţi arătat nimic! Poate că dacă mi s-ar arăta ceva aş vedea clar şi bine.

STEVIE: Intraţi. PHILLIE: Nu

ROLLY: Reveniţi mai târziu.

PHILLIE: Nu… Daţi-mi patruzeci de para. Daţi-mi patruzeci de dolari sau căraţi-vă. ROLLY: *(lui STEVIE)* Dă-i ceasul tău.

STEVIE: Nu… Arată-i catalogul.

ROLLY: *(lui PHILLIE)* Vreţi să vedeţi catalogul. PHILLIE: Nu. Vreau patruzeci de para.

ROLLY: N-aţi putea reveni puţin mai târziu. Doar un pic mai târziu. PHILIE: Nu.

ROLLY: *(lui STEVIE)* Dă-i ceasul! STEVIE: Nu. Nici dacă mă tai. Nu!

ROLLY: Nu acceptă cecuri. Nu vrea să vadă catalogul. Nu vrea să vină înapoi un pic mai târziu. Trebuie să îi dai ceasul. *(lui PHILLIE)* Aţi putea accepta un ceas e a… gaj.

PHILLIE: *(ridică din umeri)* Depinde de ceas. ROLLY: *(lui STEVIE)* Arată-i ceasul.

STEVIE: Nu.

ROLLY: Tu m-ai auzit ce i-am spus. M-ai auzit folosind cuvântul «gaj». Nu ştii ce înseamnă cuvântul gaj. Înseamnă că ţine ceasul până îi aducem patruzeci de dolari. Noi îi dăm patruzeci de lovele el ne dă ceasul înapoi. Acu arată-i-l.

STEVIE: Nu.

ROLLY: Tu ai o problemă. Scoate-ţi ceasul de la mână şi dă-i-l acestui om să-l poată evalua.

STEVIE: De unde scoţi patruzeci de para.

ROLLY: Mă întrebi de faţă cu omu' ăsta. Nu crezi că e genul de întrebare care se pune între patru ochi.

STEVIE: De unde faci rost de patruzeci de para. ROLLY: Fac eu rost.

STEVIE: De unde.

ROLLY: Ştiu eu de unde. Nu te mai îngrijora. STEVIE: De unde.

ROLLY: Ţi-am zis să nu te mai îngrijorezi.

STEVIE: De unde. De la cine. Zi-mi. Zi-mi cine o să-ţi dea. Zi-mi şi mie unde-i omul ăla.

ROLLY: Dă-mi ceasul. STEVIE: Nu.

ROLLY: Trebuie să rămânem această în cameră. Ştii doar. Sau poate că nu ştii. Ştii sau nu.

STEVIE: Daa ştiu.

ROLLY: Pasează-mi ceasul. STEVIE: Nu.

ROLLY: Dacă părăsim camera n-o să ne fie bine. O să fie de rău… Omu ăsta trebuie să vadă ceasul cu ochii lui pentru a putea stabili dacă valoarea la vânzare este mai mare sau egală cu patruzeci şi pe urmă vom putea rămâne în cameră. STEVIE: Dă-i tu pantofii.

ROLLY: Ce.

STEVIE: Oricum nu-s ai tăi.’s ai lui Al Packer. N-au nicio valoare sentimentală pentru tine. Dă-i pantofii.

PHILLIE: Nu vreau pantofii lui. ROLLY: *(lui Stevie)* Vrea ceasul. STEVIE: Vreau patruzeci de dolari.

ROLLY: O să vă dăm patruzeci de dolari, se rezolvă. Pentru moment aveţi ceasul. STEVIE: Ba n-are nimic.

ROLLY: Dacă nu îi dai ceasul te joc în picioare. STEVIE: Dă-i tu pantofii.

ROLLY: Da’ ce-ai măi băiatule măi. Nu-i vrea pantofii mei. Vrea ceasul. PHILLIE: Vreau patruzeci de dolari!

ROLLY: Vă dau patruzeci de dolari! STEVIE: De unde-i dai.

ROLLY: Nu mă întreba de unde. STEVIE: De unde.

ROLLY: Îţi spun eu mai târziu. STEVIE: Spune-mi acum.

ROLLY: *(lui PHILLIE)* Aţi putea reveni. Pleca? Şi pe urmă reveni. PHILLIE: Nu… Nu pot… Ce mărime sunt pantofii.

ROLLY: Patruzeci. Mda… da patruzeci.

PHILLIE: Abia acu i-am observat. Sunt deosebiţi… Cam ţipători… dar… îmi plac. Bine… OK iau pantofii. Daţi-mi pantofii. Puteţi să mai staţi o noapte.

ROLLY: Vreţi pantofii? Credeţi că pantofii sunt o garanţie mai bună decât ceasul? PHILLIE: Nu vreau pantofii garanţie. Vreau să-i ţin.

ROLLY: Asta nu-i… o judecată prea zdravănă… Vedeţi aici băteam când vă sugeram să reveniţi când nu veţi mai fi… beat.

PHILLIE: Eu sunt beat aproape întotdeauna. Şi vreau pantofii. STEVIE: Dă-i pantofii.

ROLLY: Nu te mai băga.

STEVIE: Dacă nu îi dai pantofii va trebui să dăm camera. ROLLY: N-am terminat de negociat.

PHILLIE: Ori pantofii ori nimic.

ROLLY: Nu vă trebuie pantofii ăştia. I-am luat de pe un mort… Nu puteţi să vreţi pantofii unui om care a suferit o moarte violentă în circumstanţe neelucidate.

PHILLIE: De ce nu.

STEVIE: *(lui ROLLY)* Tu ai putut. ROLLY: Ţi-am zis să nu te bagi.

STEVIE: Dar tu ai putut. Tu i-ai vrut. El de ce nu poate să-i vrea. ROLLY: Nu te băga. Lasă-mă să negociez.

PHILLIE: Pantofii sau nimic. STEVIE: Dă-i pantofii.

ROLLY: *(lui PHILLIE)* Haideţi să stăm de vorbă. PHILLIE: Vreau pantofii.

STEVIE: Vrea pantofii. Dă-i pantofii. Ori pantofii ori nimic.

ROLLY: Daa… vezi ăsta e doar un alt exemplu că eu sunt o veşnică victimă. *(scoţându-şi pantofii)* Suntem trei persoane în această cameră. Şi eu sunt singurul care are de suferit pierderi materiale. Ia de-aici… Luaţi-i.

Îi dă pantofii lui PHILLIE.

PHILLIE: Mersi.

PHILLIE pleacă.

ROLLY: Uită-te şi tu la mine. Nu mai am pantofi. Fără… pantofi… Nu puteai să-i dai pur şi simplu rahatu ăla de ceas?

STEVIE: N-am vrut.

ROLLY: Eşti egoist. Eşti răsfăţat… Am fost prea… prea generos cu tine. STEVIE: Nu, n-ai fost.

ROLLY: Ţi-am dat prea multe.

STEVIE: Nu mi-ai dat niciodată nimic… în afară de ceasul ăsta.

ROLLY: Nu vreau să mai discutăm despre ceas. Sunt prea nervos să mai discut despre ceas sau să mă gândesc măcar la ceas. Dacă mai continuu să mă gândesc la ceas şi la egoismul tău în ceea ce priveşte ceasul simt că o să vreau să te joc în picioare.

STEVIE: Îmi trece ceva prin minte.

ROLLY: Nu vreau să aud nimic despre mintea ta şi despre ceva ce-ţi trece prin ea…

n-am eu treabă cu mintea ta. Mintea asta a ta te face egoist. Dacă n-ai avea minte poate că mi-ar fi mai uşor să mă înţeleg cu tine.

Bate cineva la uşă.

ROLLY: Pantofii mei! Nu i se potrivesc! I-a adus înapoi. STEVIE: Stai. Nu deschide u…

Dar Rolly a deschis deja uşa. Şi se află faţă-n faţă cu SHIRLEY «PERLA» KATAKIS, o «dură» în blugi care-l împinge pe ROLLY de frunte cu braţul întins înapoi în cameră.

STEVIE: Shirley. Salut. Noi tocmai…
SHIRLEY: Gura.

SHIRLEY l-a lipit pe Rolly de perete.

SHIRLEY: Stai pe loc, Rolly. Nu mişca. Nu mişti nici măcar un centimetru. Clar? ROLLY: Daa.
SHIRLEY: Stevie. Dă-mi ceasul.
STEVIE: Ce. De ce.
ROLLY: Dă-mi-l. *(se îndreaptă spre el)* Haide, haide, haide, haide.

Retrăgându-se, STEVIE îşi smulge ca un apucat ceasul de la mână şi-l întinde spre ea.

SHIRLEY: Mersi.

SHIRLEY pune ceasul pe masă. Apucă o veioză şi zdrobeşte ceasul.

STEVIE: Ceasul meu.

SHIRLEY: Mă cac pe ceasul tău. Şi mă cac şi pe tine. *(lui ROLLY)* Şi mă cac pe pantofii tăi de căcat. Am aşteptat afară. Am aşteptat lângă maşină prefăcându-mă că-mi caut cheile ascultând cum nu vă mai opriţi din turuit tu şi cu tipul ăla despre ceasul tău de căcat şi despre pantofii tăi de căcat ca cei mai mari doi cretini de că e a t din univers. Să ne înţelegem, ştiam că sunteţi proşti. Iar prostia la bărbaţi e o chestie pe care n-am probleme s-o-nţeleg. Dar să fim serioşi. Există limite. Şi voi aţi depăşit cu mult limitele unei prostii tolerabile. Aici e caz de eutanasie.
Stăteam afară şi mă gândeam «Ăştia-s prea tâmpiţi să mai trăiască. Intră peste ei şi scurtează-le suferinţa.»
ROLLY: Chiar aşa…

SHIRLEY: Ce? Nu crezi că vorbesc serios?

SHIRLEY scoate un pistol de la centură.

SHIRLEY: *(înaintând către ROLLY)* Tu crezi că glumesc!?
ROLLY: Nu. Nu!
SHIRLEY: Vino aici.
ROLLY: Unde.
SHIRLEY: Aici. Hai până la mine. Vino-ncoace.
ROLLY: Nu.
SHIRLEY: Ce…
ROLLY: Nu.
SHIRLEY: Ce!?
ROLLY: Mda… OK… OK…

El face un pas. Ea-l apucă de ureche şi-l trage către uşă. Îi arată ceva.

SHIRLEY: Uită-te. Ce vezi. ROLLY: Ăăă…
SHIRLEY: «Ăăă» Nimic? Nu vezi nimic. ROLLY: Ăăă.
SHIRLEY: «Ăăă»! Nu vezi un foc, de exemplu! Nu vezi nişte nori mari de fum învolburându-se spre cerul senin albastru exact în locul în care se află un anumit restaurant…
ROLLY: Ăăă nu eu nu… Dar pot să-ţi explic.
SHIRLEY: Poţi să-mi explici. *(către STEVIE)* E-n stare, Stevie. Poate să-mi explice şi mie în mod logic. Să explice în aşa fel încât să mulţumească o oarecare persoană băgată şi ea în treaba asta, care aşteaptă şi ea un rezultat şi care nu a fost încă martora ivirii acestui rezultat? ROLLY: Probabil că nu.
SHIRLEY: Rolly. Planul avea trei părţi. Partea întâi – spargeţi restaurantul. Partea a doua
— Îi daţi foc. Partea a treia – veniţi aici şi aşteptaţi să vă contactez. Ceea ce aş dori eu să ştiu este de ce mama dracului aţi sărit peste prima şi a doua

parte şi aţi trecut direct la a treia. Partea a treia era cea mai puţin importantă.

Partea a treia nu valorează nici cât un căcat degerat fără partea întâi şi partea a doua!!! Aud?... Aud!?

ROLLY: Am... ăăă... adăugat o parte. SHIRLEY: Ai ce.

ROLLY: Nu nu-i aşa... Am ăăă schimbat o parte... am avut o idee. SHIRLEY: O, Doamne... O idee!?... O idee... *(lui STEVIE)* A avut o idee? STEVIE: Eu am încercat să-l opresc. A dat cu picioarele-n mine.

ROLLY: Dacă se smiorcăia.

STEVIE: Te-am implorat să te ţii de plan. Partea întâi şi partea a doua. Întâi partea întâi.

Apoi partea a doua... în ordinea asta.

ROLLY: Am avut o parte mai bună.

SHIRLEY: Şi tu mi-ai spus că trebuie să fiu atentă cu Stevie. Mi-ai spus că dacă nu o să meargă bine lucrurile ar putea fi din cauză că Stevie nu e în stare să-şi facă treaba. ROLLY: Cred cu tărie că am dreptate. Este imposibil ca băiatul să fi putut aprinde clădirea aia. E neîndemânatic... E mototol. Am făcut ceea ce-am făcut pentru a-l proteja de un umilitor eşec şi poate chiar de o dureroasă moarte în flăcări.

Pentru ce altceva aş fi schimbat planul.

SHIRLEY: Pentru ce altceva *ai fi* schimbat planul. Pentru!?... Pentru!?...

ROLLY: Oamenii ar fi putut să se accidenteze în incendiu. Eu sunt împotriva suferinţei... Am treizeci şi cinci de ani de viaţă în domeniul crimei dar nimeni n-a avut vreodată de suferit în proiectele mele.

SHIRLEY: Ai vândut obiecte porno. Ai furat capace de roţi.

ROLLY: Mi-am văzut de chestiile mele. Şi de altele. Chestii mari. Dar nimeni *niciodată* nu a fost rănit. Eu sunt împotriva suferinţei umane. N-am ce-i face. Aşa sunt eu.

STEVIE: E adevărat... Mă pocneşte din când în când dar de fapt el e împotriva suferinţei. SHIRLEY: Daa... Păi n-am ştiut... N-ai adus niciodată vorba. Şi nici nu e un lucru care se ştie despre tine. Când vorbesc oamenii despre tine nu reiese asta. Ei nu vorbesc despre marele umanist Rolly Moore. Vorbesc despre Rolly Moore jigodia imbecilă. OK am un nod în stomac. Trebuie să iau ceva să-mi treacă repede sau borăsc. Adică te-am angajat să duci o treabă la bun sfârşit şi acum suntem cu toţii în căcat până-n gât asta doar dacă nu cumva

printr-un miracol, «celălalt» plan al tău, face vreo para... Aşadar? Aşadar!?

ROLLY: Aşadar?

SHIRLEY: Ce-i!

ROLLY: Stau şi mă gândesc... dacă tot am făcut-o... acu stau şi mă gândesc.

...că planul meu are anumite dezavantaje. SHIRLEY: *(lui STEVIE)* Povesteşte.

STEVIE: Poate ar fi mai bine să vă arătăm.

SHIRLEY: *(trage din umeri)* Povestiţi-mi. Arătaţi-mi. Mi-e egal. Dar acum pe loc!

Înainte să vă şterg pe amândoi de pe suprafaţa pământului!!

STEVIE: OK, OK... *(lui ROLLY)* OK? SHIRLEY: Daa... OK.

STEVIE se duce la uşa de la baie. O deschide. Intră. SHIRLEY şi ROLLY se uită unul la celălalt. STEVIE iese cu AMANDA CASTLE, o tânără în uniformă de bucătar. Legată la mâini şi la gură. SHIRLEY se uită la AMANDA. La STEVIE. La ROLLY.

ROLLY: Ea e bucătăreasa. Am răpit bucătăreasa. Ne-am gândit că pe temen lung e mai bine.

SHIRLEY se aşază. Îşi lasă capul în jos.

SHIRLEY: Duceţi-o-napoi. STEVIE: Unde înapoi. La restaurant?

Fără să-şi ridice privirea SHIRLEY arată cu degetul către baie. STEVIE o duce pe AMANDA la loc. Îl auzim vorbind în baie.

SHIRLEY: Stevie!!

STEVIE iese. Închide uşa.

STEVIE: E speriată rău. I-am spus c-o să se termine cu bine. SHIRLEY: Zău aşa. Şi ce te face să crezi asta.

STEVIE: Păi nu cred. Mi-e milă de ea. SHIRLEY: Mai bine ţi-ar fi

milă de tine.

STEVIE: De obicei îmi e. Dar de data asta am fost

SHIRLEY: *(umblând încolo şi-ncoace)* Ah, e de rău... Rău de tot... Mă doare. E aşa de

rău că mă doare... În stomac. Am un nod. Mare. Ştiţi cine este... fata pe care aţi răpit-o?

ROLLY: Bucătăreasa.

SHIRLEY: Amanda Castle. Aşa o cheamă... Amanda... *Castle* ROLLY: Nu ştiam cum o cheamă. Ştiam doar că e bucătăreasa. SHIRLEY: Acu dacă ştii cum o cheamă asta îţi spune ceva.

ROLLY: Nu.

SHIRLEY: *(lui STEVIE)* Da' ţie?

STEVIE: Nu... staţi puţin... Nu... Staţi puţin. Amanda Castle... Nu... Oh staţi.

Amanda Castle?

SHIRLEY: Da da! Amanda Castle! Amanda Castle *fiica* lui Mike Castle. Ne amintim? Tipul pentru care că lucrăm noi?

ROLLY: Dar... da' fiică-sa de ce lucrează la restaurantul concurent?

SHIRLEY: Tot rostul şi întregul sens al acestui căcat de demers e că fiică-sa lucrează la restaurantul concurent ţurţurel pricăjit. Toată dumnezeirea scopului pârjolirii restaurantului rival consta în faptul că fiică-sa urma să rămână fără slujbă şi s-ar fi întors în braţele iubitoare ale tatălui ei.

ROLLY: Vezi tu, eu n-am ştiut asta. Nu mi-ai spus. Dacă mi-ai fi spus răpirea nu ar fi avut niciodată loc.

SHIRLEY: Orice v-aş fi spus eu răpirea nu trebuia să aibă loc sub nicio formă decât dacă vă spuneam eu să răpiţi. Şi eu nu v-am spus!

ROLLY: Ştii, unde bat eu e că, dacă aş fi cunoscut mobilul întregii acţiuni eu n-aş fi acceptat niciodată. Pentru că eu nu găsesc că aceasta este calea bună prin care un tată să-şi exprime dragostea faţă de copilul său. Este... dominator... este distructiv. Eu sunt împotriva acestui tip de comportament. SHIRLEY: *(lui STEVIE)* Eu ce-ar trebui să-i fac când vorbeşte aşa.

STEVIE: S-a apucat de citit reviste… Reviste pentru familia dumneavoastră. Au multe articole… Şi asta… ştii îi influenţează… ăsta… Cum îi spui tu, Tati?

ROLLY: Creierul?

STEVIE: Da. Dar ce vreau să spun e că îţi influenţează ştii… modul de a… vedea lucrurile. Îţi schimbi modul în care… vezi… lucrurile.

ROLLY: Daa. Trec prin nişte schimbări. SHIRLEY: Iisuse… Doamne mare ţi-e puterea.

ROLLY: De-asta am răpit bucătăreasa. Noi am crezut că Mike voia doar ca restaurantul

să dispară fiindcă îi lua clienţii. Şi m-am gândit că dacă dispare bucătăreasa poate că nu o să mai fie aşa de frecventat. Clienţii s-ar fi întors la el şi nimeni n-ar fi avut de suferit aşa cum s-ar fi putut întâmpla în cazul unui incendiu.

SHIRLEY: Ce plănuiai să faci cu bucătăreasa. ROLLY: Nimic rău.

SHIRLEY: Nu?…

ROLLY: Să-i trag o sperietură… Ştii tu… «Hai fată cară-te de-aici. Hai ia o pauză! Roiu'!»… Ceva de genu' ăsta… Se zice că de obicei funcţionează.

SHIRLEY: Aşa se zice. Cine zice.

ROLLY: Tu zici. Aşa zici tot timpul. O mică sperietură îşi face efectul.

SHIRLEY: Asta atunci când sunt eu cea care îi bagă în sperieţi. Eu! Nu tu. Oamenilor nu le e frică de tine! Râde lumea de tine. Toţi râd. Până şi bucătarii…

(lui STEVIE) Tu ştiai despre toate astea. Tu ştiai ce plănuieşte să facă?

STEVIE: Eu ştiu ce face numai atunci pe loc când o face. Şi de obicei aflu doar mai târziu de ce a făcut ceea ce-a făcut. Dar şi când aflu de ce nu înţeleg întotdeauna… Adică, de ce a făcut-o. Sau de ce n-a făcut-o. Sau de ce-a schimbat ceva.

SHIRLEY: Taci din gura… OK, OK, trebuie să mă gândesc…

(se plimbă încolo şi-ncoace) De fapt ce s-a-ntâmplat. Care sunt

pierderile reale. Există pierderi reale sau e doar o futere de căcat… Şi-acu lăsaţi-mă să mă gândesc pe bune la ce trebuie făcut aici… OK, trebuie să scăpăm de bucătăreasă.

STEVIE: Ce vreţi să spuneţi.

SHIRLEY: Trebuie să dispară. M-a văzut. STEVIE: Dar este fiica lui Mike Castle.

SHIRLEY: Asta e o problemă numai dacă el va şti că *noi* am răpit-o, nu-i aşa!… Bineînţeles că va şti că noi am răpit-o. Cine altcineva putea s-o răpească? Căcat… Suntem în căcat… Doar dacă am face să pară că ar fi răpit-o altcineva. OK… Haideţi să facem ca şi cum… Cum. Vreo idee?

Zgomot în baie.

SHIRLEY: Stevie. Du-te până-n baie. Vezi ce face.

STEVIE se îndreaptă spre baie. Cineva bate la uşă.

SHIRLEY: Super… *(lui ROLLY)* Vezi cine e.

STEVIE: *(strigă spre uşă)* Cine e!? SHIRLEY: Iisuse.

STEVIE: Ce s-a-ntâmplat? SHIRLEY: Nimic.

ROLLY: *(strigând)* Cine e!?

SHIRLEY: Opreşte-te… Opreşte-te… din urlat… Deschide pur şi simplu uşa. Trebuie să… Trebuie să mă calmez puţin.

SHIRLEY dă drumul la televizor. ROLLY deschide uşa. PHILLIE se sprijină de cadrul uşii. Ţine în mână o sticlă de tărie. Şi pantofii lui ROLLY.

PHILLIE: Nu-mi sunt buni. ROLLY: E-n regulă. Mulţumesc. PHILLIE: Mulţumesc… pentru ce. ROLLY: Pentru pantofi.

PHILLIE: Nu-s pantofii tăi. Sunt pantofii *mei*. Pentru patruzeci de parale, ar putea fi pantofii *tăi.*

ROLLY: Shirley, n-ai patruzeci de dolari? SHIRLEY: *(uitându-se la televizor)* Ce?

ROLLY: Ştii, îmi trebuie patruzeci de dolari pentru –
SHIRLEY: Ia du-te până-n şi vezi ce se întâmplă acolo, se poate?

ROLLY intră în baie. SHIRLEY îl vede pe PHILLIE.

SHIRLEY: La ce te holbezi aşa?
PHILLIE: Nu mă holbez. Îmi aştept cei patruzeci de dolari. Îmi dai patruzeci de dolari.
Îţi dau pantofii ţie şi dus am fost.
SHIRLEY: Mă cac pe tine. Nu-ţi dau eu patruzeci de dolari pe pantofii ăia. Hai dispari. PHILLIE: Patruzeci de parale. Ori eliberaţi camera.
SHIRLEY: OK. Daa. Ba mă cac. Ţi-i aduc la birou mai târziu.

ROLLY scoate capul din baie.

ROLLY: Aici avem o problemă.

PHILLIE: Dă-mi-i acum pe loc.
SHIRLEY: Tai-o căca-m-aş! Suntem ocupaţi. PHILLIE: Dă-ţi-mi-i imediat ori ieşiţi din cameră.
SHIRLEY: Uite ce e. Închide uşa. Tai-o. O să primeşti banii, mai târziu.

SHIRLEY stinge televizorul.

PHILLIE: Eu de-aici nu mă mişc. ROLLY: Mai bine plăteşte-i.
SHIRLEY: O să-i plătesc când o să am eu chef să-i plătesc.

SHIRLEY îi trânteşte lui PHILLIE uşa în nas.

ROOLY: Care-i chestia? N-ai patruzeci de para la tine? SHIRLEY: Ce zicea-i cu «aici avem o problemă».

PHILLIE bate cu pumnul în uşă.

PHILLIE: Patruzeci de para! Patruzeci de para ori ieşiţi!

ROLLY: Dacă n-ai cash poate că de la tine acceptă şi cec... dacă ai buletinul la tine. De la mine n-a vrut cu cec dar ştiu eu că numai din cauză că pusese deja ochii pe pantofii mei, jigodia egoistă.

SHIRLEY: Taci din gură. Care-i problema? ROLLY: Ce?

SHIRLEY: Ziceai că e o problemă în baie. ROLLY: Oh... Sunt duşi. S-au dus.

SHIRLEY: Duşi? Duşi. Şi Stevie? Amândoi? ROLLY: Pe fereastră.

PHILLIE: Patruzeci de para!

ROLLY: Ăsta-i tot aici. Ăsta nu pleacă până nu-i plăteşti. Haide, plăteşte-i. SHIRLEY: Gura. Duşi?

ROLLY: Duşi.

SHIRLEY: Amândoi.

PHILLIE: OK. Căraţi-vă. Afară. Ieşiţi afară acum!!

Pumni în uşă.

SHIRLEY dă şi ea cu pumnul în uşă.

SHIRLEY: *(lui PHILLIE)* Taci din gură! *(se uită la ROLLY)* Trebuie să mă gândesc la toate astea. Ce-o înseamnă? Duşi. Da' ce-nseamnă asta... Nu mai e aici. OK. Voi aţi fost prea boi să verificaţi geamurile şi ea a tăiat-o. Nimic surprinzător. Dar de ce s-o taie şi *el.*

ROLLY: Poate că s-a dus după ea. SHIRLEY: Poate. Da, poate... Sau...

O lovitură în uşă.

SHIRLEY: Gura! Pleacă! PHILLIE: Ieşiţi de-acolo! SHIRLEY: Ba du-te tu!! PHILIE: Plătiţi. Sau vă căraţi!

ROLLY: Care-i problema. N-ai patruzeci de dolari. Trebuie să ai patruzeci de dolari. Tu eşti Sherla-Perla. Tu eşti şefa. Dă-o-n colo. Ai tu patruzeci de dolari. Dă-i banii şi o să plece. Pur şi simplu. De ce nu-i dai pur şi simplu patruzeci de dolari.

SHIRLEY: *(şezând)* Taci! ROLLY: De ce. Spune-mi de ce.

SHIRLEY: Nu am patruzeci de dolari. E OK!? Eşti satisfăcut? Nu am patruzeci de dolari. ROLLY: Cum să n-ai? Cum să n-ai patruzeci de amărâte de lovele?

SHIRLEY: A fost o-ntreagă aventură... pardon o-ntreagă tevatură. ROLLY: Povesteşte-mi. Vreau să ştiu.

SHIRLEY: Nu. Lasă-mă dracului. ROLLY: Dar trebuie să ştiu.

O lovitură în uşă.

PHILLIE: Afară! Trebuie să ieşiţi afară!

SHIRLEY: Spune-i să plece. Trebuie să mă gândesc. Face prea mult zgomot. Nu pot să mă concentrez.

ROLLY: Povesteşte-mi. E foarte important pentru mine. Tu eşti în top. Tu eşti ceea ce aş putea deveni eu mai bun. Şi dacă cea care e ceea ce-aş putea deveni eu mai bun n-are nici măcar patruzeci de dolari atunci nu văd ce rost mai are. SHIRLEY: Ce rost mai are ce?

ROLLY: Păi nu ştiu. Asta zic.

SHIRLEY: Ce tot îndrugi. Taci din gură. Spune-i să tacă din gură. Toată lumea, tace.

Trebuie să mă gândesc.

O lovitură în uşă.

SHIRLEY: Pleacă! Te rog! PHILLIE: Cu niciun chip, surioară!

O lovitură în uşă.

SHIRLEY: *(şezând)* Nu pot gândi... Nu pot gândi... Ăia-s duşi şi eu nu pot nici măcar... să mă gândesc ce-nseamnă asta. Ce-nseamnă, Rolly. Ce înseamnă că au tăiat-o. Cât e de rău. Pe ce poziţie ne plasează asta pe noi. Tu ştii, ce înseamnă asta... ROLLY: *(dă din umeri)* Ce rost mai are... Uite... Nu mai am nici măcar pantofi.

O lovitură în uşă.

PHILLIE: Ieşiţi afară! Ieşiţi afară! Ieşiţi afară!!

SHIRLEY se sprijină de uşă.

SHIRLEY: *(cu calm)* Vă rog. Plecaţi. Nu mai bateţi în uşă. Nu pot gândi… Rolly spune-i te rog să nu mai bată.

ROLLY ridică din umeri. Priveşte în gol. O bătaie în uşă.

PHILLIE: *(râzând)* Vă bateţi joc de mine? Nu eu vă fut muma-n cur! Eu să plec? Nu voi să plecaţi! Vă fut muma-n cur şi vă dau şi-afară de-aici! *(râde)* Afară! Afară!

SHIRLEY îşi freacă tâmplele. Întuneric.

s ce n-a I I

Mai târziu. PHILLIE şade pe pat. Bea. Se uită la televizor. SHIRLEY iese din baie. Învelită în prosoape. Are părul ud.

SHIRLEY: OK. Ia să vedem. Uneori un duş ajută. Uneori e aproape ca un nou început.

E viaţă şi înainte de duş. Dar uneori după e cu totul şi cu totul altă chestie.

Stinge televizorul.

PHILLIE: Mă uitam.

SHIRLEY: Trebuie să stăm de vorbă.

PHILLIE: Dădeau vremea. Aşteptam prognoza pe termen lung. SHIRLEY: Trebuie să stăm de vorbă.

PHILLIE: Am planuri mari pentru weekend.

Râgâie.

SHIRLEY: Trebuie să… Uită-te la mine. Ce beat eşti. PHILLIE: Ce beată eşti tu.

SHIRLEY: Eu nu sunt beată.

PHILLIE: Înseamnă că eu sunt aşa de beat încât am crezut că şi tu eşti beată. SHIRLEY: Tu eşti beat tot timpul.

PHILLIE: Eu… nu ştiu… Ce părere ai de asta… Nu ştiu. *(sughiţe)*

SHIRLEY: Mă întreb dacă poţi funcţiona. Numai fiindcă eşti beat asta nu înseamnă că nu poţi funcţiona nu-i aşa.

PHILLIE: Ce vrei să spui mai exact prin «a funcţiona». SHIRLEY: A face ceva.

PHILLIE: Când spui «a face ceva» ce –

SHIRLEY: Trebuie să facem *un deal*. Trebuie să dai două telefoane. Dacă mă ajuţi cu chestia asta o să-ţi pot plăti camera. Şi-ncă-n plus.

PHILLIE: Şi-ncă-n plus? Plus ce. O cameră în plus?

SHIRLEY: Nu nu o cameră în plus. Mai mulţi bani în plus. Îţi dau patruzeci de dolari în plus.

PHILLIE: În plus.

SHIRLEY: Bani! mai mulţi bani! Îţi dau mai mulţi bani!! PHILLIE: Pentru ce.

SHIRLEY: Pentru că mă ajuţi. Tu ajută-mă şi eu te plătesc. Te plătesc cu o sută de dolari.

PHILLIE: Plus?

SHIRLEY: Plus ce.

PHILLIE: Ăăă… plus patruzeci în plus. SHIRLEY: Cum în plus!?

PHILLIE: Nu ştiu. A fost ideea ta. Toată chestia asta în plus… Nu ştiu zău!

SHIRLEY: OK. Patruzeci de dolari. Pentru cameră. O sută de dolari pentru că mă ajuţi. PHILLIE: Deci uităm ce-ar fi fost să fie în plus?

SHIRLEY: Asta *e* în plus. O sută e în plus. E OK? PHILLIE: Sigur că da. Mă rog, cât o fi acolo.

SHIRLEY: OK. Îl suni pe un tip pe care îl cheamă Mike. Şi-i spui aşa.

PHILLIE cade lat pe pat.

SHIRLEY: Iisuse.

SHIRLEY se duce la baie.

PHILLIE geme. Se întoarce de pe o parte pe alta. Geme. Se

întoarce din nou de pe o parte pe alta. Şi cade în spaţiul mic dintre pat şi perete.

Nu-l mai vedem. Se deschide uşa, trântită de perete. ROLLY în picioare.

Acoperit de funingine. Hainele uşor carbonizate. Tot fără pantofi.

ROLLY: Ajutor! Ajutor… o să iau foc. O să iau foc.

SHIRLEY iese din baie. Tocmai s-a terminat de îmbrăcat.

SHIRLEY: Da' ce mama – ROLLY: Ajută-mă, Shirla. Cred că… am luat foc. SHIRLEY: Pentru numele… *(apropiindu-se)* ROLLY: Sunt… fierbinte, ard, fierbinte de te frigi. SHIRLEY: Nu e, e – ROLLY: Ard, ard – STEVIE: Nu nu. E doar cămaşa. Scoate-ţi cămaşa. ROOLY: Ajutor! Nu mă pot mişca. Ard mocnit.

SHIRLEY: Scoate-ţi cămaşa! Cămaşa!

ROLLY: Cămaşa? Oh Dumnezeule. Arde cămaşa de pe mine! SHIRLEY: Scoate-ţi-o!

ROLLY: Scoate-mi-o, Shirla! Scoate-mi cămaşa! SHIRLEY: Dă-ţi-o tu jos.

ROLLY: Ajutor. Ajutor!

SHIRLEY: Gura! *(îl plesneşte)* Scoate-ţi cămaşa! Doar scoate-ţi cămaşa, OK?! OK?! ROLLY: OK.

Îşi scoate cămaşa. O ţine de guler. Fumegă. SHIRLEY i-o ia din mână. Intră în baie. Se aude duşul curgând.

ROLLY: Ce idee bună!

SHIRLEY iese din baie.

ROLLY stă în uşa de la intrare. Priveşte în depărtare.

ROLLY: Uită-te…

SHIRLEY merge până la uşă.

SHIRLEY: Fum. ROLLY: Daa…

SHIRLEY: Tu ai făcut asta. ROLLY: Daa…

SHIRLEY: Când. Adineauri?

ROLLY: Da… De-acolo vin. Am dat foc la şandrama. Uită-te. SHIRLEY: *(slab)* Mă uit.

ROLLY: A fost uşor. Bine, nu chiar aşa de uşor. Era cât pe ce să mor în flăcări… Dar m-am decis să o fac şi chiar am făcut-o… Sunt mândru de mine… Ce de mai fum, hm?

SHIRLEY: Daa…

ROLLY: A trebuit s-o fac. Când am aflat că şi tu eşti la fel de lipită ca şi noi m-am deprimat. Îmi venea să mă las… Mă-ntrebam ce rost mai are… Da' şi să mă las ce rost are… Aşa că a trebuit să fac ceva… Să obţin nişte rezultate… Şi-am făcut-o. Am făcut-o. Şi-am făcut-o fără pantofi…

SHIRLEY: *(uitându-se în jos)* Da… fără… of… pantofi… ROLLY: Acu … Acu e-n regulă. Treaba e făcută.

SHIRLEY: Dar…

ROLLY: Ce. Ce… dar, Shirla.

SHIRLEY: Mă gândesc… ăăă… ce înseamnă. Ce-nseamnă faptul că i-ai dat foc acum. În loc să-i fi dat de la început… Ce dă chestia asta… Adică… *(concentrându-se)* Nu i-ai dat foc din prima. Prima oară ai răpit-o pe Amanda Castle. Pe urmă ai lăsat-o pe Amanda Castle să-ţi scape. O persoană care ne văzuse pe toţi şi care ştia ce plănuiam să facem… Şi deşi ştiai că există undeva această persoană care ne cunoaşte planurile şi care ne poate recunoaşte… tu totuşi ai dat foc… Aşadar ce înseamnă asta. Uite ce vreau să spun eu, asta înseamnă ori că tu eşti cel mai mare şi de rahat retardat de pe planeta asta şi eu pot să-mi comand coroanele numai pentru simplul fapt că am avut de-a face cu tine. Ori asta înseamnă că tu eşti cel mai mare şi de rahat retardat de pe planeta asta dar am mai putea să ne salvăm cururile dacă vom gândi limpede un minut.

ROLLY: Deci… tu spui că… ce… ce spui tu… că n-ar fi trebuit să-i dau foc? SHIRLEY: Şşt. Mă gândesc.

ROLLY: Bine… da' de unde trebuia să ştiu? Am auzit eu de la tine instrucţiuni prin mi se spunea să nu-i dau foc. Niciodată. Te-am auzit eu vreodată pe parcurs spunându-mi să nu îi dau foc.

SHIRLEY: A fugit! Poate să te recunoască. Asta nu ţi-a spus

nimic. ROLLY: Evident că nu! Eu urmez instrucţiunile.

SHIRLEY: Nu nu le urmezi. ROLLY: Ba da le urmez.

SHIRLEY: Ţi-am dat eu instrucţiuni să răpeşti bucătăreasa. ROLLY: Ţi-am explicat cum a fost.

SHIRLEY: Nu, nu mi-ai explicat. ROLLY: Credeam că ţi-am explicat.

SHIRLEY: O explicaţie e ceva care trebuie să aibă logică… Acu tine-ţi gura că mă gândesc.

ROLLY: De obicei… Aproape întotdeauna… Urmez instrucţiunile. Aveam instrucţiuni să pârjolesc locul ăla.

SHIRLEY: Nu. Nu aveai. ROLLY: Ba da. Aveam. SHIRLEY: Taci.

ROLLY: Eu nu sunt de vină. Orice s-ar întâmpla. Nu sunt de vină. SHIRLEY: Ba da. Eşti.

ROLLY: Nu. Nu sunt. SHIRLEY: Taci.

SHIRLEY se plimbă de colo-colo.

ROLLY: Am crezut că o să fii mulţumită… Am făcut-o şi de dragul tău. SHIRLEY: Trebuie să te opreşti din vorbit. Mă gândesc.

ROLLY: Unde-i Stevie. SHIRLEY: De unde vrei să ştiu eu. ROLLY: Nu s-a întors?

SHIRLEY: Nu. Acum te rog să păstrezi liniştea.

ROLLY: Pentru că eram sigur că s-a întors. Am crezut că o s-o prindă şi-o s-o aducă înapoi. Ori n-o s-o prindă şi-o să se întoarcă să ne spună că n-a prins-o… Dar trebuia să se fi întors… Unde-i… Unde e, Shirley.

SHIRLEY: OK. OK. Să vedem cum stăm. Am avut o treabă de făcut. Am avut un contract… Nu ne-am îndeplinit contractul din prima… Dar ne-am întors şi-am făcut-o mai târziu. S-a făcut. În definitiv asta contează. Treaba a fost făcută. Nu-i aşa? E aşa e sau nu e aşa.

ROLLY: Nu pot să fiu atent şi la tine şi în acelaşi timp să-mi fac griji şi pentru copilul meu. Şi fiecare tată are datoria să se îngrijoreze pentru copilul lui. Acum învăţ cum să-mi fac griji. Sunt nou în domeniu. Înainte nu mă îngrijoram. Nu ştiam nimic despre… grijă. Într-o zi am pus mâna pe una din revistele alea şi-am citit

«Îngrijorarea – o problemă?». Şi mi-am zis «O daa.».

SHIRLEY: În definitiv e… bine. Există nişte complicaţii care nu sunt chiar aşa de bune… Dar măcar treaba a fost făcută. Eu aşa zic. Am să-i dau această tuşă pozitivă… Treaba e făcută.

ROLLY se uită fix spre uşa deschisă de la intrare.

ROLLY: Stevie, Stevie unde eşti? Uff ce pot să urăsc îngrijorărilea astea de căcat!… Uff… Uită-te…

SHIRLEY: Ce-i.

ROLLY: Alt fum… Un alt fum în alt loc. E aproape de fumul meu dar… e altul.

SHIRLEY în picioare lângă ROLLY. Shirley se uită afară.

SHIRLEY: Am aşa ca o presimţire…

Scârţâtui roţilor unei maşini intrând în parcare. Se deschide o uşă.

Se închide. O altă uşă se deschide şi se închide. Oameni care se apropie… Brusc… AMANDA CASTLE îi împinge pe SHIRLEY şi pe ROLLY din calea ei şi intră în cameră.

AMANDA: Daţi-vă din calea mea!

STEVIE o urmează.

STEVIE: Scuze.

Intră.

AMANDA: Închide uşa. Hai. Închide uşa.

SHIRLEY închide uşa.

AMANDA: Bun. E bine că sunteţi tot aici. Mă gândeam că poate v-aţi evaporat dar dacă sunteţi încă tot aici cu atât mai bine… Frăţicule

a fost extraordinar. O experienţă zguduitoare o dată în viaţă... căcător... Complet nou. O chestie complet nouă pentru mine... Daa când aveam 12 ani am ars o barcă dar aia n-a fost nimic. Eram în nord la un lac. Nu era nimeni să vadă. A ars şi s-a scufundat. Păsările ţipau. Mare chestie. De data asta însă... Uitaţi-vă. Aţi văzut? Da? Aţi văzut?

SHIRLEY: Văzut... ce anume? ROLLY: Am văzut fum.

AMANDA: Da. Fumul meu. Aţi văzut fumul meu. ROLLY: Da... E lângă fumul *meu.*

AMANDA: Foarte aproape, daa. E peste drum de fumul tău. SHIRLEY: Peste drum. O Doamne Dumnezeule...

ROLLY: Stevie, ce-ai făcut.

AMANDA: N-a făcut nimic. Eu am făcut-o. SHIRLEY: Ai pârjolit restaurantul lui taică-tău?

AMANDA: Da, a fost extraordinar. Trebuia să o fi făcut de ani de zile. Senzaţia de libertate şi de bine care ma învăluie e nemaipomenită... E aproape... aproape... Ş t i ţ i

care e treaba eu sunt foarte excitată şi cum în camera asta nu-i niciunul cu e are m-aş culca cred c-am să mă duc să fac un duş. Frăţicule... Nemaipomenit. Pe cuvânt.

Intră în baie. Închide uşa.
ROLLY şi SHIRLEY se uită la STEVIE.

SHIRLEY: A făcut scrum restaurantul lui taică-său. Pe bune? STEVIE: Daa... păi vedeţi fumul, nu.

SHIRLEY: Şi tu ai fost cu ea. STEVIE: Ăăă... da.

SHIRLEY: Şi n-ai oprit-o.

STEVIE: Nu credeam că-i treaba mea. SHIRLEY: Ce.

STEVIE: A fost... o chestie personală... Îl urăşte pe taică-său. Maică-sa s-a sinucis când ea avea opt ani. Crede că din cauza lui taică-său. Şi încă de atunci încearcă să i-o întoarcă. A încercat să-l otrăvească de trei sau patru ori. Când avea unsprezece ani a fugit de acasă cu un actor şi s-a măritat cu el în Mexic sau pe o insulă care sună ca Mexic. Tac'su l-a pus pe un fost poliţist de la moravuri să-l omoare

pe actor aşa că Amanda a trebuit să vină acasă. Tot timpul fuge cu cineva. Taică-său aranjează de fiecare dată ca respectivul să fie omorât şi Amanda vine întotdeauna acasă. Şi tot aşa de ani de zile. Cu restaurantul e altă chestie. E al ei. A făcut şcoală în Italia. Planul ei era să ajungă mare bucătar şi să-şi deschidă un restaurant peste drum de-al lui taică-său şi să-l scoată de pe piaţă… Că-i omoară toţi iubiţii şi bărbaţii ăsta-i una dar să-i atace propriul restaurant asta-i deja prea de tot. A fost o chestie foarte foarte personală. Când l-a văzut pe Tati că dă foc la srestaurant şi ea ştia că taică-său l-a pus ei bine n-a mai fost chip s-o opreşti.

SHIRLEY: Cum de ştii toate astea, Stevie? STEVIE: Am fost acolo.

SHIRLEY: Nu asta, despre maică-sa. Despre soţ. Despre şcoala din Italia… STEVIE: Ea mi-a povestit.

SHIRLEY: Cum aşa?

STEVIE: Nu ştiu… Şedeam în maşină. Povestind.

SHIRLEY: Povestind? Povestind despre ce? Aţi povestit despre cum ai lăsat-o să-ţi scape şi despre cât de tare ai fost tu chiar dacă asta îl băga şi pe taică-tău şi pe şefa ta în căcat până-n gât şi despre cum de fapt ţi s-a rupt până la loc comanda.

STEVIE: Ascultaţi-mă. A trebuit s-o las să plece. N-am avut altă soluţie. Eu şi tata nu acţionăm prin violenţă! N-am fi putut să-i facem rău aşa că a trebuit să o las să plece.

ROLLY: Are dreptate. Dacă te gândeşti. Din punctul nostru de vedere singura variantă era să o lăsăm să plece.

SHIRLEY: Un punct de vedere de tot căcatul. STEVIE: Nu putem acţiona prin violenţă. Nu putem.

ROLLY: Întotdeauna a fost o problemă. Vreau să zic să fii în domeniul crimei şi să-ţi vină greu să fii violent. Suntem conştienţi. E o problemă de care ne lovim zi de zi.

STEVIE: Problema violenţei.

SHIRLEY: Voi nu puteţi fi violenţi. Dar ce părere aveţi dacă altcineva e violent cu voi. Sunteţi tari… Adică dacă eu aş pune mâna pe scaunul ăsta şi vi l-aş face guler ar fi OK.

STEVIE: Nu tocmai.

SHIRLEY: Dar dacă Mike Castle ar descoperi că ai lăsat-o pe fiică-sa să-i facă scrum restaurantul şi ar pune un fost poliţist de la

moravuri să-ţi tragă un glonţ în cap asta ar fi OK. Ar fi?

STEVIE: Nu sunt responsabil pentru focul ăla. Ea e. SHIRLEY: Ai lăsat-o să plece!

STEVIE: N-am avut de ales.

SHIRLEY: Puteai să o ţii şi să *nu* o laşi să plece!

STEVIE: Da sigur. Pentru cât timp. Cât timp aş fi putut să *n-o* las să plece până aţi fi vrut să *n-o* mai las în viaţă. Acu pe bune.

SHIRLEY: Cum adică acu pe bune. STEVIE: Pe bune.

SHIRLEY: Aţi belit-o. Îi spun lui Mike Castle despre voi şi o beliţi. STEVIE: Ei bine eu cred că dumneavoastră o beliţi.

SHIRLEY: Da?

STEVIE: Da. Dumneavoastră ne-aţi angajat. Dumneavoastră o beliţi. ROLLY: Are dreptate.

SHIRLEY: Gura.

ROLLY: Da, da' dacă are dreptate.

SHIRLEY: Tu crezi că eu nu ştiu că are dreptate? Tu crezi că eu nu ştiu c-am belit-o? Dar să ştiţi că dacă eu am belit-o atunci voi aţi megabelit-o. Dacă am belit-o şi eu o dată voi o beliţi non-stop. Clar? *(Îl apucă pe STEVIE de păr)* Este clar? STEVIE: Bineînţeles.

AMANDA iese din baie. Învelită în prosoape.

AMANDA: Vreau să fumez… Cum stă treaba. O mică ceartă de familie? SHIRLEY: Familie? Eu nu sunt din familie cu tonţii ăştia.

AMANDA: Ba eşti. Într-un sens mai larg sunteţi toţi o familie. Cine are o ţigară? Hai mişcare. O ţigară la mine fuge.

PHILLIE se ridică.

PHILLIE: N-am decât mentolate. *(caută în buzunarul cămăşii)* Dacă vrei una, cu plăcere.

SHIRLEY: Iisuse…

AMANDA: ăla cine e? *(zâmbeşte)* Altu' din familie? SHIRLEY: *(lui PHILLIE)* Credeam că eşti… Ce cauţi aici.

PHILLIE: Sunt depăşit… Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că-mi făceam planuri de weekend. *(îi dă o ţigară AMANDEI)* Ia de-aici. Sunt mentolate. Parcă ţi-am mai spus. Ţi-am spus.

AMANDA: Daa… Foc ai? PHILLIE: Ăăă…
STEVIE: Are cineva un foc?

Dau toţi din cap că nu. Trag din umeri.

AMANDA: *(lui PHILLIE)* La ce bun o ţigară fără foc. PHILLIE: Nu… nu ştiu. Să ai ceva de ţinut în mână?

AMANDA: Uit-o. Şezi. Toată lumea să stea jos. Trebuie să ne organizăm. SHIRLEY: Stai o clipă.

AMANDA: De ce.

SHIRLEY: Acu ce se întâmplă. AMANDA: Asta vă spun.

SHIRLEY: Nu, ce se întâmplă acum.

AMANDA: Ceea ce se întâmplă acum este că tu mă împiedici să explic tuturor ceea ce se întâmplă. Acu vrei să ştii sau nu.

SHIRLEY: Ăăă… Eu… ăăă…

AMANDA: Consider c-ai spus da. Staţi jos toţi. SHIRLEY: *(arătând spre PHILLIE)* El nu poate sta jos. AMANDA: De ce nu?

SHIRLEY: El nu-i de-al nostru.

AMANDA: Ba e.

SHIRLEY: Dacă-ţi spun eu că nu-i.

AMANDA: Pe bune. *(lui PHILLIE)* Tu… Cum te cheamă? PHILLIE: Phillie.

AMANDA: Phillie. Nu eşti şi tu cumva un nenorocit amărât de tot căcatu' cu un trecut lugubru şi practic fără niciun viitor.

PHIILIE: Ăăă… ba da.

AMANDA: *(lui SHIRLEY)* Ai văzut? Mănuşă. Aşază-te, Phillie. SHIRLEY: Trebuie să plece.

AMANDA: Nu. Trebuie să stea. SHIRLEY: De ce?

AMANDA: Pentru că vreau eu să stea. Pentru că îmi place de el. Îmi place stilul lui. Îmi place că fumează mentolate. Îmi place unde doarme. Şi mai ales pentru că îmi p l ac e să-i spun că poate să stea când tu îi spui că poate pleca.

SHIRLEY: Îţi bagi picioarele în mine?

AMANDA: Absolut. Bineînţeles că îmi bag picioarele în tine. SHIRLEY: De ce.

AMANDA: Ştii tu de ce.

SHIRLEY: Ce-i asta. *(lui STEVE)* Ştii cumva ce-i asta. STEVIE: Nu. Nu prea. Adică – ROLLY: Eu ştiu ce e. Îţi contestă autoritatea.

SHIRLEY: E clar că-mi contestă autoritatea. Dar de ce. Ştii cumva de ce? AMANDA: Nu ştie el de ce. *Tu* ştii de ce.

SHIRLEY: Da? Şi dacă ştiu atunci de ce-l mai întreb şi pe el? STEVIE: Ştii tu de ce.

SHIRLEY: Mă cac pe tine şi pe «ştii tu de ce»-ul tău de căcat. Nu cred că există niciun căcat de «de ce». Cred că ai cam încurcat-o. Faci o mare greşeală. *Eu* sunt şefa a i e i. *Nu tu* eşti şefa aici. Adică acum câteva amărâte de ore nu erai decât o ostatecă. Şi acum stai în faţa noastră şi spui cine poate sta jos şi cine nu.

AMANDA: Eu n-am spus nimănui că nu poate sta jos. V-am invitat pe toţi să şedeţi. SHIRLEY: Ştii bine ce vreau să spun căca-m-aş în sus.

AMANDA: Şi n-am fost niciodată o ostatecă.

SHIRLEY: Ah, n-ai fost niciodată o ostatecă. Cum adică. Ce vrei să spui. Tu ai vreun motiv special pentru care nu mă laşi să trăiesc sau ce mă-sa.

AMANDA: Ştii că da. Ştii tu de ce.

SHIRLEY: Ţi-am zis să încetezi cu «ştii tu de ce»-ul tău de căcat. Mi-e silă.

AMANDA: Şezi. SHIRLEY: Nu.

AMANDA: Haide. Ceilalţi şed toţi.

Chiar şed.

SHIRLEY: Sus!

Se uită toţi unul la celălalt. La AMANDA.

AMANDA: Staţi unde sunteţi. SHIRLEY: Sus!

Nimeni nu reacţionează.
SHIRLEY se duce până la ROLLY. Se apleacă peste el.

SHIRLEY: *(în şoaptă)* Rolly. Ce-i asta. Dacă eu vă zic să vă

ridicaţi. De ce nu vă ridicaţi.

ROLLY: *(în şoaptă)* Ea nu vrea să ne ridicăm SHIRLEY: Dar… eu conduc aici.

ROLLY: Nu ştiu… dacă mai e chiar aşa.

SHIRLEY se îndreaptă de spate. Se întoarce. Merge spre AMANDA.

SHIRLEY: De ce te caci în capul meu. AMANDA: Ştii tu de ce.

SHIRLEY: De ce îmi conteşti autoritatea. AMANDA: Hai lasă. Că ştii tu de ce.

SHIRLEY: Doar pentru că vrei să preiei tu controlul. AMANDA: Ştii bine că de-aia.

SHIRLEY: Pentru că ai vreun plan. Şi tu ai impresia că eu nu aş fi capabilă să implementez acest plan.

AMANDA: Am exact această impresie.

SHIRLEY: Pentru că eu nu pot ţine lucrurile în mână… Pentru că eu nu înţeleg ce se întâmplă. Pentru că am angajat nişte oameni nepotriviţi pentru treaba asta şi pentru că ei au crezut că tu erai ostatecă în timp ce tu nu făceai decât să-i studiezi. Pentru că ai avut

tot timpul în plan să dai foc restaurantului lui taică-tău şi asta e fost o bună ocazie. Şi acum fiindcă ai în plan să faci încă ceva ce eu nu pot pricepe tu va trebui să preiei conducerea.

AMANDA: Cam aşa ceva, da. Acu … ai putea să te aşezi, Shirley?

SHIRLEY: Poate că da. Poate o să mă aşez. Sunt obosită. Sunt derutată. Sunt îngrijorată în ceea ce-l priveşte pe taică-tău şi de ceea ce o să-mi facă pentru că am rasolit-o aşa de rău. Şi am avut şi o lună proastă. Am întâlnit un tip la curse şi mi-a căşunat pe el într-un mare fel. Era drăguţ. Drăguţ de tot. Şi într-o lună mi-a luat tot ce aveam şi-a dispărut… Cu totul… cu tot… Aşa că… orice ajutor cât de mic e binevenit.

AMANDA: Şezi.

SHIRLEY: Sigur că da.

SHIRLEY se aşază alături de PHILIE pe pat.

AMANDA: Aşadar iată ce avem de făcut… fără multă vorba…

trebuie să lovim scurt şi repede. Pentru că există o grupare de forţe îndreptată spre noi chiar în aceeaşi moment aşa că trebuie să acţionăm prin anticipare.

PHILLIE: N-am... AMANDA: Ce.

PHILLIE: N-am nici chibrituri.

Îi arată buzunarele întoarse pe dos. AMANDA aruncă ţigara cât colo.

AMANDA: OK. Iată planul. *(îi priveşte)* Dar mai întâi aş dori să fac o remarcă. Mă uit la voi şi-mi dau seama că nimeni nu vă înţelege cu adevărat. Va diagnostichează g r e şi t problemele. Vă studiază în mediul vostru natural. Făcând lucrurile pe care le faceţi şi-şi zic: «Droguri. Droguri grele». Dar nu drogurile sunt la mijloc. Aici e altceva... Ce e... Prostia? Mă ajută careva. Ce e? Ceva ce vă uneşte pe toţi, un numitor comun... Ce e?

PHILLIE ridică mâna.

PHILLIE: Scuzaţi-mă... Nu prostia. Ghinionul. Cred că ghinionul îi uneşte pe toţi nefericiţii pământului... şi ne face... nefericiţi.

ROLLY: Da. Ghinionul.

STEVIE: *(se uită la ROLLY)* Absolut... Şi... tristeţea... Tristetea... AMANDA: Prostului?

PHILLIE: Săracului. STEVIE: Da. A săracului. ROLLY: Absolut.

SHIRLEY: Bunătatea. AMANDA: Ce.

SHIRLEY: Bunătatea. De fiecare dată când intru într-o belea e pentru că sunt prea bună. De obicei e un bărbat pe care l-am iertat când ar fi trebuit să-l pedepsesc... N-am pedepsit destul oamenii... am fost prea... bună.

AMANDA: Mă rog iată planul... Trebuie să-l omorâm. Să-l omorâm până nu mai mişcă. Şi încă repede. Dacă-l omorâm o să ne fie bine. Am putea fi chiar în situaţia de-a prelua controlul... Eu pot prelua tronul. Pot să conduc imperiul lui criminal. Voi puteţi fi... asistenţii mei. Dar trebuie să-l omorâm. Dacă-l omorâm nu mai poate veni după noi. Nu va mai plăti pe nimeni să vină după noi, nici poliţişti nici foşti

poliţişti şi nici vreun prieten de-al lui din găştile de asiatici sau de orice altă etnie. Va fi mort. Dar ca să fie mort trebuie omorât. Dacă-l omorâm nu va mai fi în stare să se recăsătorească şi să fie tatăl altor copii pe care să-i domine şi cărora să le distrugă vieţile. Dar trebuie să-l omorâm, porcul dracului. Dacă-l omorâm pe nenorocit… şi dacă preluăm controlul imperiului său criminal şi vă angajez pe voi ca asistenţi veţi avea bani şi prestigiu iar oamenii nu vor mai putea să vă studieze în mediul vostru şi să zică: «Droguri» sau «Prostie» sau «Ghinion

». Sau orice altă combinaţie de etichetări din astea pentru că nu o să mai arătaţi la fel şi nu o să vă mai comportaţi la fel fiindcă banii şi prestigiul schimbă modul în care arată şi se comportă oamenii… Dar trebuie să-l omorâm. Pe bune că trebuie… Trebuie… Voi ce ziceţi?

PHILLIE: M-am băgat. Omorâţi-l mama lui de nemernic. Eu habar n-am cine-i tipu' … SHIRLEY: Da. Trebuie pedepsit, canalia. Să i-o tragem înainte de-a ne-o trage el nouă. AMANDA: Că de tras o să ne-o cam tragă. Nu vă amăgiţi. Aşa acţionează el. Îşi face planuri să ne-o tragă chiar acum.

PHILLIE: Da' îl cunoşti bine pe tipul ăsta. AMANDA: E taică-meu.

PHILLIE: Uau… Aşadar trebuie să-ţi spun şi tu trebuie să înţelegi că tot ceea ce aud, gândesc sau spun eu trece prin filtrul gros al unei înceţoşări alcoolice dar eu trebuie totuşi să spun că dacă în viaţa asta e să omori o singură persoană, părerea mea e că propriu-ţi tată dominator criminal răzbunător e cea mai potrivită alegere.

ROLLY: Îmi pare rău. Dar pe noi nu puteţi conta. Noi prin violenţă, nu. Sub nicio formă. AMANDA: Pe bune?

ROLLY: Ăsta-i adevărul.

AMANDA: Tu vorbeşti serios, Stevie?

STEVIE: Noi avem chestiunea asta… fără violenţă. Să nu crezi că ne mândrim cu ea. ROLLY: Nu, nu ne mândrim. N-am spus niciodată că ne-am mândri. E doar aşa un

«ceva» – al nostru… L-am avut dintotdeauna. AMANDA: Da, mi-e teamă că va trebui să-l pierdeţi.

STEVIE: Nu-l putem pierde. E «ceva»-ul nostru. Dacă-l pierdem ne mai rămâne ceva (?) ROLLY: Şi fără ceva cât de cât ce mai suntem? Am să vă explic eu…

AMANDA: Nu e nevoie.

ROLLY: Ba da. Vreau să vă explic.

AMANDA: Nu trebuie să ne explici. Ştiu. Voi credeţi că această… «calitate» dacă o putem numi aşa, acest «ceva» al vostru vă face oarecum speciali. Şi vă împiedică să ajungeţi nişte nulităţi, nişte nimeni în drum. Dar vă înşelaţi. Nu vă ajută cu nimic. Doar vă limitează opţiunile. Pentru că voi *sunteţi* deja nişte nulităţi lipsite de orice valoare. Asta sunteţi voi. Cu sau fără acel «ceva». Aşa că renunţaţi la această aplecare a voastră spre non-violenţă până nu ne omoară pe toţi grămadă.

STEVIE: Nu putem. ROLLY: Aşa e. Nu putem.

AMANDA: Bineînţeles că puteţi. Ia gândiţi-vă puţin.

ROLLY: M-am gândit. Pe cuvânt. Dar nu pot. Şi mai ales acum. Pentru că trec prin nişte schimbări… Schimbări importante. Citesc articole despre… viaţă… Din când în când e şi cât eu n te's t la sfă r şi t. N i e i o d a t a nu – în i i e's b în e… E de p r i în a n t.

Un test despre viaţă. Şi nu sunt bun la de-ale vieţii nici cât să-mi iasă ca lumea un test. Vreau să mă schimb. Chiar vreau.

STEVIE: Vrea. Vrea cu-adevărat.

ROLLY: Aşa că noi nu putem lucra prin violenţă. Chiar nu – AMANDA: *(lui Shirley)* Spune-le să tacă.

SHIRLEY: *(lui ROLLY)* Tăceţi.

AMANDA: *(lui SHIRLEY)* Cum poţi să angajezi oameni pentru care violenţa e o problemă. Adică te-ntreb cum îţi faci treaba.

SHIRLEY: Până acum n-a fost o problemă. I-am angajat întotdeauna să ducă mesaje, curieri, filau oameni, treburi mărunte. Asta e prima chestie care cere acţiune, coaie.

AMANDA: Şi-au futut-o. SHIRLEY: Elegant.

ROLLY: Noooi… i-am dat foc. Arde.

SHIRLEY: Da dar sunteţi futuţi. Pentru că ai fost văzut.

ROLLY: Nu m-a văzut nimeni. AMANDA: Te-am văzut eu.

ROLLY: Nimeni altcineva nu m-a mai văzut. STEVIE: Şi eu te-am văzut.

ROLLY: Şi ce dacă m-ai văzut tu. Ce tot cânţi cu «te-am văzut». Tu nu contezi. AMANDA: Ei bine eu contez. Şi te-am văzut. Şi m-ai

enervat. Şi-am dat foc la restaurantul lui taică-meu. Şi asta a fost o greşeală. Recunosc. Asta e ceea ce-l va face să vrea să ne omoare. Şi fiindcă ai putut fi văzut, totul pică pe tine.

ROLLY: Da, sigur, spune că eu sunt de vină. AMANDA: Asta spun.

ROLLY: Sigur că da dă-i înainte şi învinuieşte-mă. Ca şi cum chiar ar fi vina mea. AMANDA: E vina ta. Tu nu auzi când eu *spun* că e vina ta.

ROLLY: Sigur că da dă-i înainte. Nu-mi pasă. Ce contează. Hai bine sunt dispus să vă ajut. Voi face orice în afară de a răni pe cineva. La fel şi copilul meu. Noi suntem b u n i curieri. Dă-ne de dus un mesaj undeva.

STEVIE: Filăm bine.

ROLLY: Trimite-ne undeva cu un mesaj. Lasă-ne să filăm pe cineva dacă tot suntem aici. Chestii din astea putem face.

STEVIE: La astea suntem excelenţi. Avem chiar şi un fel al nostru de-a ne face treaba. Un fel al nostru de a fila bine. Împreună o facem. E un pic aşa ca la teatru. Eu mă prefac că spun despre cineva ceva ce n-ar trebui să spun şi Tati îmi trage una peste cap din toate puterile lui.

ROLLY îi trage una lui STEVIE.

ROLLY: Aşa.

STEVIE: După care eu plâng. Uite aşa*. Plânge)* Îmi pare rău Tati. Iartă-mă.

ROLLY: După care îl implor pe tip… Cam aşa… *(şoptind)* Vă rog să nu-i spuneţi lui Cutărescu că Stevie ar fi spus una-alta pentru că atunci Cutărescu o să-şi iasă din minţi… Şi pe urmă îi mai trag una.

ROLLY îi trage una lui STEVIE.

STEVIE: *(plângând)* Iartă-mă Tati… *(zâmbeşte)* De obicei funcţionează. ROLLY: Funcţionează *întotdeauna.*

STEVIE: Asta am zis şi eu.

ROLLY: Ai zis că de obicei.

STEVIE: De obicei, întotdeauna. Care-i diferenţa. AMANDA: *(lui*

SHIRLEY) Spune-le să tacă din gură. SHIRLEY: *(lui ROLLY şi lui STEVIE)* Tăceţi.

AMANDA: OK. Dar dacă am privi toată afacerea ca pe o chestiune de legitimă apărare. Nu facem decât să ne apărăm... Nu sunteţi împotriva legitimei apărări nu-i aşa?

ROLLY: Păi... cum adică.

AMANDA îl pocneşte scurt în testicule. ROLLY se curbează de durere.

STEVIE: Auu tăticule. Asta a fost... auu tăticule asta a fost... Tati, eşti OK? ROLLY: Auu...

AMANDA: Vreau să te întreb dacă ai şti că mai fac o dată asta ai încerca să mă opreşti. ROOLY: Auu... da.

AMANDA: Da' tu.

STEVIE: Absolut...

AMANDA: OK. Şi-acu imaginaţi-vă ceea ce o să ne facă taică-meu ca pe o enormă lovitură în coaie.

STEVIE: Eu aş fugi. AMANDA: N-o să fugim. STEVIE: Dar... eu aş fugi.

AMANDA: Nu e o soluţie să fugim. PHILLIE: De ce nu e bine să fugim.

AMANDA: Şi tu ai un «ceva» non-violent în tine? PHILLIE: Absolut... Violenţa nu e bună... Să fugim. AMANDA: Nu fuge nimeni.

PHILLIE: Ba da eu fug. AMANDA: Ba nu, nu fugi.

PHILLIE: Aşa e, absolut. Mi-e frică de tine. Dacă taică-tău e doar o mică parte din ceea ce eşti tu eu m-am dus... Şi când te gândeşti că nici măcar n-am făcut nimic şi trebuie să fug să fiu la adăpost.

AMANDA: Nu pleci nicăieri. Am nevoie de tine.

PHILLIE: De mine? Cum să ai nevoie de mine? Nici nu ştii cine sunt.

AMANDA: Ştiu că am nevoie de tine. Mai bine cinci decât patru. Mai ales când doi din patru sunt melmecii ăştia.

PHILLIE: Da dar... M-a cam speriat halul în care i-ai dat la fudulii. A fost... fără suflet... Eu o tai de-aici.

ROLLY: Şi eu o tai. STEVIE: Şi eu.

AMANDA: N-o taie nimeni *(lui SHIRLEY)* Spune-le.

SHIRLEY: Poate că nu e o idee aşa de rea să fugim. Ştii taică-tău mă cam sperie. Eu nu joc pe picior chiar aşa de mare pe când el –

AMANDA: Nu fugim! Oricare dintre voi pleacă va fi încolţit ca un câine, i se vor trage şuturi în coaie şi i se va smulge inima din piept… Nu fuge nimeni. Asta e o bătălie. Voi sunteţi o armată. Voi sunteţi armata mea în această colosală bătălie pe care am s-o pornesc împotriva tatălui meu şi-a armatei lui. E o bătălie pentru controlul colosalului imperiu al corupţiei şi-al răului şi-am s-o câştig fir-ar mă-sa a dracu' de bătălie de căcat şi-am să-mi bag tatăl în pământ. Şi voi o să mă ajutaţi s-o fac! Nu însemnaţi mare lucru. Sunteţi o mână de amărâţi de nimic. Dar voi sunteţi tot ce am. Şi vă veţi lupta! Am un plan. Vom duce la bun sfârşit acest plan. Oricare dintre voi care ratează implementarea părţii lui din plan o ia la fudulii şi-şi pierde inima. Vorbesc foarte serios. Uitaţi-vă toţi la mine şi întrebaţi-vă dacă vorbesc serios… Dacă vorbesc's e r i o's… S eu i t a t o a t a lumea… Vorbesc serios… Da sau nu!?

SHIRLEY: Da. Da' vorbeşti serios.

ROLLY: Tu chiar îl urăşti pe taică-tău nu-i aşa. AMANDA: Da. Îl urăsc. Chiar îl urăsc.

ROLLY: Sper ca tu să nu mă urăşti vreodată aşa Stevie. N-aş putea suporta să mă urăşti în halul ăsta.

STEVIE: Hai mă Tati. Dacă era să te urăsc te uram demult. ROLLY: Ce vrei să spui.

AMANDA: Gata tăceţi. Uitaţi planul… Nu aşteptaţi… *(se plimbă un moment de colo-colo, vorbind singură)* OK asta-i… Deci uitaţi planul… Nu… Ah. Sunt… Ceva nu e-n regulă cu mine. Îmi pierd încrederea în mine însămi. Daa. Mă simt cam nesigură pe mine. *(lui SHIRLEY)* Asta ţi s-a întâmplat şi ţie nu-i aşa. Crezi că are ceva de-a face cu responsabilitatea asupra acestui anume grup de indivizi cretinizaţi.

SHIRLEY: S-ar putea… Uită-te şi tu la ei.

Se uită amândouă.

AMANDA: Da… Nu e ca şi cum am avea un puternic sistem de susţinere… SHIRLEY: Nu. Sigur nu e.

AMANDA: Mă rog… Uitaţi planul de bătaie.

AMANDA începe să se plimbe de colo-colo. Întuneric.

s ce n-a I I I

Mai târziu. Noapte. Zgomot de maşini trecând în sus şi-n jos. STEVIE la geam. Pândeşte printre storuri. ROLLY e agitat.

STEVIE: Nimic. Nu-i văd. Pur şi simplu… nu-i văd. ROLLY: Dă-te din geam.
STEVIE: Trebuie să stau să mă uit.
ROLLY: Dă-te din căcatul ăla de geam. Mă stresezi.
STEVIE: Trebuie să stau să mă uit. Dacă nu mă uit mă stresez. ROLLY: Dă-te la o parte din geam.
STEVIE: Nu pot.
ROLLY: Sunt aşa de stresat că nu pot nici să gândesc. Încerc să gândesc şi nu pot. STEVIE: La ce să te gândeşti?
ROLLY: La o mulţime de lucruri. STEVIE: Ca de exemplu.
ROLLY: Ca de exemplu de ce nu te dai tu la o parte din geam când te rog eu. STEVIE: Pentru că nu pot.
ROLLY: Şi încerc să înţeleg ce s-a întâmplat. Ce dracu' s-a-ntâmplat. STEVIE: Cine poate şti ce s-a-ntâmplat. Nimeni nu ştie.
ROLLY: Cineva trebuie să ştie. Nimic nu se întâmplă pe lumea asta fără ca cineva să ştie. Poate vrei să spui că *noi* nu ştim.
STEVIE: Aşa e, corect, *no*i nu ştim.
ROLLY: Şi ce-i nou în asta. Parcă am ştiut noi vreodată. Nu pot să-mi aduc aminte când a fost ultima oară că s-a întâmplat ceva şi am ştiut şi noi măcar că s-a întâmplat… Dă-te la o parte din geam.
STEVIE: Nu pot.
ROLLY: Nu pot să gândesc când stai în geam. Tu nu-nţelegi. Nu pot să gândesc b a g a – mi-aş.
STEVIE: Foarte rău. Eu nu pot să gândesc dacă *nu* stau în geam.

ROLLY: Adică acum gânditul tău e la fel de important că şi gânditul meu. Acu eşti mare sculă de gânditor sau ceva. Dă-te la o parte

din geam.

STEVIE: Nu.

ROLLY: Dă-te din geam în dumnezeirea lui de geam sau vin la tine şi te joc în picioare. STEVIE: Vine cineva.

ROLLY: Cine.

STEVIE: Nu pot să văd. ROLLY: Cine-i?

STEVIE: Nu pot să văd. E prea întuneric.

ROLLY: La ce bun să te mai uiţi dacă tot nu poţi vedea? Stai în dumnezeirea lui de geam atâta vreme şi nu poţi nici măcar să vezi. La ce bun să mai stai acolo!?

STEVIE: Vine cineva. Habar n-am cine-i… dar vine… e aproape de tot. ROLLY: Cine e!

STEVIE: Nu pot să văd.

ROLLY: Nici de-aşa aproape nu poţi să vezi? STEVIE: Nu.

ROLLY: Atunci dă-te mai încolo din geam! STEVIE: Nu!

ROLLY: Mă stresează că stai acolo şi vine cineva. Dă-te la o parte de-acolo. De ce trebuie să stai acolo, Stevie. Ce rost are să stai acolo!

STEVIE: Oh Doamne. Vine cineva. Aproape de tot, repede de tot…

ŞI PHILLIE intră brusc în cameră. Sângerează la frunte.

PHILLIE: Unde sunt. ROLLY: Nu sunt aici. PHILLIE: Au ieşit?

ROLLY: Nu ştim.

PHILLIE: S-a tras cu pistolul. STEVIE: Am auzit.

PHILLIE: S-a tras mult. A fost ca o bătălie. S-a tras mult cu pistolul, agitaţie mare de tot. Haos şi spaimă… Haos şi spaimă… Eu am tăiat-o.

ROLLY: Şi noi la fel. STEVIE: Nu chiar pe loc.

ROLLY: Nu, nu chiar pe loc. Am stat un moment acolo întrebându-ne ce să facem… STEVIE: Şi p*e urmă* am tăiat-o.

PHILLIE: Eu am tăiat-o imediat. Am auzit toată hărmălaia. Am tăiat-o. Am tăiat-o direct într-un zid. Mi-am pierdut cunoştinţa. Când m-am trezit unul dintre bodyguarzi! în i ţinea un Uzi la tâmplă. M-a forţat să mă ridic. M-a adus înapoi către casă. M-am împiedicat în întuneric. Bodyguardul s-a împiedicat de mine. M-am ridicat repede şi

i-am tras nişte şuturi în cap… Pe urmă am tăiat-o.

STEVIE: Ali futu-i. De ce nu ni se întâmplă şi nouă din astea, frate. Să putem spune şi noi că… ne-am făcut bucăţica noastră de treabă.

ROLLY: Şi noi ne-am făcut treaba… Bucata noastră era să stăm de pază. Am stat de pază. PHILLIE: Dar totuşi aţi fugit.

ROLLY: Da dar mai întâi ne-am făcut treaba.

STEVIE: Tată, bucata noastră era să stăm de pază şi să eliminăm pe oricare din oamenii lui Mike Castle care ar fi apărut.

ROLLY: OK deci înseamnă că ne-am făcut o bucată din bucată. Nu-i chiar aşa de rău… Am făcut totuşi ceva. Aşa că n-o să poată da vina în întregime pe noi. Pot da doar o bucăţică.

PHILLIE: Nu cred că sunt genul care să dea vina pe cineva cu bucăţica.

STEVIE: Am fugit. Ele ne-au zis să nu fugim. Noi am fugit. Suntem futuţi. Poţi să zici ce vrei tu că tot futuţi suntem.

ROLLY: Eu nu cred că suntem futuţi.

STEVIE: Poţi să spui tu cât vrei că nu suntem futuţi că oricum suntem. ROLLY: Nu suntem futuţi.

STEVIE: Poţi să tot spui.

ROLLY: Da pot să spun pentru că m-am tot gândit.

STEVIE: Poţi să te tot gândeşti tu cât vrei că tot futuţi suntem… *(lui PHILLIE)* Nu-i aşa. PHILLIE: Absolut.

STEVIE: *(lui ROLLY)* Ai văzut? ROLLY: Ce ştie el.

PHILLIE: Oi fi ştiind eu ceva că altfel n-aş avea păreri ce căcatul curului meu. Le-am auzit spunând că dacă fugiţi sunteţi futuţi. Aţi fugit. Sunteţi futuţi.

STEVIE: Zău? Păi atunci şi tu eşti. PHILLIE: Eu n-am zis niciodată că n-aş fi. ROLLY: Ei bine eşti.

PHILLIE: Trebuie să mă duc să mă piş.

PHILLIE merge la baie. Închide uşa.

ROLLY: Nu-mi place atitudinea lui. Se crede superior. Cine e el să se creadă superior faţă de noi?

STEVIE: Toţi se cred superiori faţă de noi, Tati. ROLLY: Daa. De ce oare?

STEVIE: Vine cineva.

ROLLY: Cine… Așa-i am uitat. Nu poţi să vezi. Stai acolo. Dar nu poţi să vezi căca-m-aş. STEVIE: De data asta văd.

ROLLT: Da? STEVIE: Da.

ROLLY: Da’ atunci cine mă-sa vine?

Uşa se zboară de perete. SHIRLEY și AMANDA în picioare în uşă. Sunt vraişte. Murdare, cu hainele rupte. Au tăieturi. STEVIE și ROLLY se uită unul la celălalt. AMANDA și SHIRLEY fac un pas în cameră. STEVIE și ROLLY se uită unul la celălalt.

AMANDA: Nu. Nu vă uitaţi unul la altul. Uitaţi-vă la noi… Uitaţi-vă la noi! Uitaţi-vă la hainele noastre. La feţele noastre. La părul nostru. *Acum* uitaţi-vă unul la celălalt

…Vedeţi diferenţa? Noi suntem varză… Voi sunteţi OK… De ce oare… Ne-am dus toţi deodată în acelaşi loc la aceeaşi oră cu aceeaşi treabă. Dar noi ne-am întors arătând aşa. Iar voi nu… De ce… De ce!?

STEVIE: Pentru că noi… am tulit-o. SHIRLEY: Aţi tulit-o că nişte potăi. STEVIE: Da am tulit-o că nişte potăi.

ROLLY: Nu pe loc… Întâi ne-am făcut partea noastră de treabă şi pe urmă – SHIRLEY: Tăceţi! Aţi fugit scheunând că nişte pişăcioşi căcănari şi labagii. Şi acum trebuie să plătiţi.

ROLLY: Da dar

SHIRLEY scoate un pistol.

SHIRLEY: Gura.

STEVIE: Tată, are un pistol.

ROLLY: Şi ce dacă. Întotdeauna a avut pistol.

STEVIE: Dar acum are unul mai mare. Uită-te la el. Uite ce mare e.

ROLLY: Hmm da… Shirley, cum se face că dintr-odată ai un pistol aşa de mare? AMANDA: L-a luat de la un bodyguard pe care l-a omorât.

STEVIE: Tati, ea a omorât un bodyguard. SHIRLEY: I-am înfipt un cuţit în cap.

ROLLY: În cap. I-ai înfipt cuiva un cuţit în cap? STEVIE: Tati.

ROLLY: Ce? STEVIE: Tati.

ROLLY: Ce-i! Ce tati, ce?!

STEVIE: În cap, Tati. A înjunghiat pe cineva în cap. Eu… eu nu mă pot imagina înjunghiind pe cineva în cap. Nici nu pot să mă gândesc. E prea groaznic.

AMANDA: A fost magnifică. A fost curajoasă. Şi furioasă. S-a luptat ca o leoaică. Amândouă ne-am luptat. Ne-am luptat. Şi-am şi omorât. Tata avea doisprezece bodyguardzi. Am omorât şapte dintre ei. Asta am făcut noi. Voi ce-aţi făcut? Voi nu v-aţi luptat. Voi n-aţi omorât pe nimeni. Voi aţi fugit. Voi aţi fugit şi-acum sunteţi fututi. Undei Phillie.

STEVIE: În baie.

SHIRLEY: Spune-i să vină încoace şi să moară ca un bărbat. STEVIE: Nu pot.

ROLLY: Spune-i!

STEVIE: Nu pot. Nu pot să-i spun. «Vino-ncoace şi mori ca un bărbat»…Mi-e prea frică să-i zic aşa ceva. Pe cuvânt.

SHIRLEY: *(lui STEVIE)* Căcănar!… Eşti un căcănar. *(lui ROLLY)* Şi tu tot un căcănar eşti…

SHIRLEY loveşte cu pumnii în uşă.

SHIRLEY: Phillie, eşti acolo!? PHILLIE: Da!

SHIRLEY: Vino încoace. PHILLIE: Nu.

SHIRLEY: Vino-ncoace şi mori ca un bărbat. PHILLIE: Nici nu mă gândesc.

SHIRLEY: Eşti un căcănar, Phillie. Un mâncător de căcat labagiu ca şi ăştialalţi doi. Ieşi afară, te-am omorât rapid. Mă faci să vin eu acolo te-aşteaptă o moarte lentă… Cum preferi. Rapid sau lent.

PHILLIE: Nu vreau în niciun fel. Nu vreau nici rapid nici lent. Omoară-i pe ceilalţi. Lasă-mă-n pace.

AMANDA: Ai fugit, Phillie. Şi tu ai fugit exact ca ei.

PHILLIE: OK am fugit. Dar mai întâi m-am luptat. Am lichidat un bodyguard. I-am tras şuturi în cap.

AMANDA: *(lui ROLLY)* E-adevărat? ROLLY: Asta-i versiunea lui.

STEVIE: Eul cred. ROLLY: Tu de ce vorbeşti. STEVIE: Pentru că îl cred.

ROLLY: Da şi-acu poate că nu-l mai omoară. STEVIE: Şi?

ROLLY: Şi o să ne omoare pe noi.

STEVIE: Şi? De ce-i mai bine să-l omoare şi pe el dacă pe noi ne omoară oricum. ROLLY: Fiindcă e mai bine.

STEVIE: De ce.

ROLLY: Nu ştiu de ce. E mai bine. E ca şi cum... OK ştiu. Fiindcă m-aş simţi eu mai bine... Şi m-aş simţi mai bine fiindcă mi-a ajuns să fiu tot timpul singurul e are o încasează. Singurul care-i prins, singurul care o beleşte şi singurul care e omorât...

STEVIE: Nu eşti singurul, Tati. O să mă omoare şi pe mine. ROLLY: Mare căcat.

STEVIE: Hai mă, Tati. Nu fi aşa. Fii şi tu boier. Treci şi tu testul vieţii cu bine. Haide tată.

ROLLY: Bine. Bine... OK. *(AMANDEI)* Poţi să-l laşi pe Phillie să trăiască. SHIRLEY: Nu tu decizi asta. Cine naiba te crezi tu să iei această decizie.

ROLLY: A fost doar o sugestie. AMANDA: Phil! Sunt eu, Amanda. PHILLIE: Salut!

AMANDA: Pe bune c-ai lichidat un bodyguard. PHILLIE: I-am tras şuturi în cap. I-am tras... de două ori. ROLLY: Acu auzi că i-a tras de două ori.

STEVIE: Hai mă tată.

ROLLY: Bine, bine! *(lui AMANDA)* Dacă el zice că i-a tras de două ori înseamnă că i-a tras de două ori. N-am niciun motiv să mă mai încontrez.

AMANDA: OK Phillie. Mai stai puţin acolo... Ne gândim ce să facem cu tine... *(l u i SHIRLEY)* Tu ce zici?

SHIRLEY: Nu, îl omorâm. Îl omorâm şi pe el exact aşa cum îi omorâm şi pe ăştia doi. Îi omorâm pe toţi şi pe urmă ieşim în oraş şi mai omorâm vreo câţiva. Hai că-mi place. Îmi pare rău că n-am început mai devreme. Sunt zeci de tipi care şi-au b a g a t picioarele în viaţa

mea şi care ar putea fi morţi la ora asta. E bine să omori. E purificator. Îmi place. Hai să omorâm cât putem de mult.

AMANDA: Ştii că şi eu simt la fel. E ca… fututul. SHIRLEY: E mai bine decât fututul.

AMANDA: Da dar e ca fututul. E excitant ca fututul. Te aţâţă. STEVIE: Of, ce de căcat îmi futeţi minţile.

AMANDA: Vreo problemă?

STEVIE: Am să mor. Am să mor dar până atunci vă aud cum vorbiţi despre futut şi în a excit. Aşa că mor dar mor excitat şi asta-mi fute minţile… Ajută-mă, Tati sunt derutat! Sunt foarte derutat!

ROLLY: *(lui AMANDA)* Omorâţi-l! Omorâţi-l acum! Nu-l mai lăsaţi să se chinuie. SHIRLEY: Am să-l omor când o să am eu chef să-l omor.

ROLLY: Omoară-l acum.

SHIRLEY: Nu-mi mai spune tu pe cine să omor şi când. Cine dracu' te crezi. Poate te omor pe tine primul.

ROLLY: El e cel derutat. Pentru tine ce contează pe cine omori mai întâi? Fii om bun. Cei cu tine, Shirley? Tu erai o persoană de mare bun simţ.

Dintr-odată camera e ciuruită de gloanţe. Geamurile se fac ţăndări. Tablourile cad de pe pereţi. SHIRLEY e rănită la umăr. Pistolul îi cade din mână.

AMANDA: La pământ. Toată lumea jos… Stingeţi lumina cineva să stingă lumina. ROLLY: O sting eu.

ROLLY se târăşte. Ajunge la întrerupător. Stinge lumina. Întuneric. Scârţâit de roţi de maşini plecând. Linişte.

AMANDA: Au plecat. ROLLY: E posibil.

AMANDA: Nu, chiar au plecat. ROLLY: E posibil

SHIRLEY: Dacă ea zice că au plecat, au plecat. AMANDA: Aprindeţi lumina.

ROLLY: Mai staţi.

AMANDA: Au plecat. Aprindeţi lumina. ROLLY: Posibil.

SHIRLEY: Rolly aprinde lumina aia ce căcat.

ROLLY aprinde lumina. Lumină. SHIRLEY se ţine de braţul însângerat. AMANDA e pe podea. Sprijinită de perete. STEVIE a dispărut.

ROLLY: Unde-i Stevie… Stevie!?

ROLLY dă cu pumnii în ușa de la baie.

ROLLY: Phillie, Stevie e cu tine acolo. PHILLIE: Nu… îmi pare rău.

STEVIE iese din spaţiul dintre pat şi perete. În genunchi. Ţine în mână pistolul mare al lui SHIRLEY.

STEVIE: Tati, sunt aici. ROLLY: Stevie. Ai luat pistolul. STEVIE: Da.

AMANDA se ridică.

AMANDA: Stevie. Dă-mi pistolul. STEVIE: N-ai tu treabă.
AMANDA: Stevie, am nevoie de pistol.
STEVIE: Da sigur că ai nevoie de el. Ai nevoie de el ca să ne omori şi pe urmă să vorbeşti despre futut. Sau să vorbeşti despre futut în timp ce ne omori. Sau să te fuţi în timp ce ne omori. Sau alt căcat derutant.
AMANDA: Am nevoie de pistol ca să ne putem apăra. Toţi. Oamenii ăia vin înapoi. ROLLY: N-o să vină înapoi.
AMANDA: Ba da.
ROLLY: Nu eu nu cred –

SHIRLEY: Dacă ea spune că vin înapoi înseamnă că vin înapoi. De ce o contrazici în continuu? Cine curu' meu te crezi? Nu eşti tu ăla deştept aici. Ea e deşteaptă. Tu eşti boul! Acu taci dracului şi lasă-mă să-i explic ăstuilalt bou de ce trebuie să-i dea arma… Stevie, se vor întoarce. Ea are nevoie de pistol să ne apere. Tu şi tatăl tău oricum nu

vă folosiţi de arme. Phillie e încuiat în baie. Eu sunt grav rănită. Aşa că totul depinde de ea… E singura noastră speranţă. Acum dă-i pistolul.

STEVIE: Nu.

SHIRLEY: Dă-i-l dumnezeii lui de pistol. STEVIE: Nu.

SHIRLEY: Dă-i pistolul în secunda asta dumnezeii lui de pistol. STEVIE: Nu. Dacă-i dau pistolul o să ne omoare.

SHIRLEY: Nu o să vă omoare. N-am s-o las să vă omoare. Ştiţi de ce? Pentru că v r e au să vă omor eu cu mâna mea grijania cui…

AMANDA: Dacă va promit că niciuna dintre noi nu vă omoară. ROLLY: N-o crede, Stevie.

STEVIE: Nici n-o cred.

ROLLY: Ai aerul că ai avea de gând s-o crezi. STEVIE: Nu n-am.

ROLLY: Păi nici să nu ai.

AMANDA: Stevie noi n-am avut niciodată intenţia să vă omorâm. Am încercat doar să vă speriem pentru că ne-aţi lăsat acolo de fraiere…

STEVIE: Şi cu toată discuţia aia despre futut ce-a fost? Cum că să omori e tot aşa de bine ca fututul.

AMANDA: Vorbe. Aşa vorbesc femeile. Nu te lăsa speriat de asta. Nu înseamnă nimic. STEVIE: Nu te cred.

ROLLY: N-o crede, Stevie. STEVIE: Asta am spus că n-o cred. ROLLY: Păi să n-o crezi.

AMANDA: Mai dă-ţi-o-n mă-sa de treabă.

ŞI AMANDA fandează pe pat spre STEVIE. Pistolul cade. ROLLY se îndreaptă spre el. SHIRLEY în picioare. ROLLY o prinde. Cad împreună. AMANDA, STEVIE, SHIRLEY şi ROLLY se târăsc toţi spre pistol. Ajung la el în acelaşi timp. Se rostogolesc toţi grămadă.

AMANDA: Vreau pistolul – STEVIE: Vezi să nu.

Şi următoarele nouă replici suprapuse.

ROLLY: N-o lăsa să-l apuce. STEVIE: N-o las.

AMANDA: Am nevoie de el. Se vor întoarce. ROLLY: Nu se-ntorc.

SHIRLEY: Dă-mi drumul. ROLLY: Dă-mi tu primul.

AMANDA: Vreau pistolul. Să ne apărăm… Pe cuvânt. STEVIE: Nu te cred.

ROLLY: N-o crede.

Zgomotul mai multor maşini apropiindu-se în viteză. AMANDA se eliberează.

AMANDA: Linişte – Linişte!!...

Toţi ascultă.
PHILLIE dă cu pumnii în uşa de la baie.

PHILLIE: Ce se-ntâmplă acolo. AMANDA: Linişte!... S-au întors.
SHIRLEY se ridică.

SHIRLEY: *(lui ROLLY)* Ai auzit? S-au întors. Ah căca-m-aş sunt rănită rău...

STEVIE se târăşte spre fereastră.

AMANDA: Ce vezi. STEVIE: Nimic.
AMANDA: Nimic?
ROLLY: Trimiteţi pe altcineva.

SHIRLEY: Mă duc eu...

SHIRLEY începe să se târască spre geam.

SHIRLEY: Auu... sunt rănită... Şi am şi crampe la stomac... sunt agitată şi deprimată... Mă simţeam de o mie de ori mai bine când omoram oameni.

SHIRLEY e la geam.

AMANDA: Deci?
SHIRLEY: Ei sunt... Două maşini... Şase tipi cu arme. AMANDA: Tata e cu ei.
SHIRLEY: Da.
STEVIE: Credeam că l-ai omorât pe taică-tău.

SHIRLEY: Era în dormitor. N-am reuşit să ajungem până la el. Am fost oprite de bodyguarzi.

STEVIE: Şi ziceaţi că noi suntem de vină. SHIRLEY: Da ziceam.

ROLLY: Cred că e prea târziu să ne mai învinovăţim acum. Şi la ce bun să ne tot învinovăţim. Dacă ne gândim cinstit nu-i vina nimănui.

SHIRLEY: Greşeşti! E numai vina *ta*! Pe tine te învinovăţesc. Învinovăţirea e ceva de bine. Îmi place să dau vina pe oameni. Ai futut planul iniţial şi ai cauzat tot rahatul ăsta, Rolly. Deci pe tine dau vina!!

ROLLY: Am fost prieteni, Shirley. E trist cum te-ai întors împotriva mea. Eu nu sunt responsabil de nefericirile tale.

SHIRLEY: Daa tu nu eşti decât unul dintre nenumăraţii bărbaţii care şi-au băgat picioarele în viaţa mea Rolly. Unul singur. Dar devreme ce eşti singurul prezent, mă descarc pe tine pentru tot ce simt faţă de ceilalţi. Aşa că taci şi asumă-ţi răspunderea.

AMANDA: Ne trebuie un plan. Şase tipi înarmaţi se îndreaptă spre noi. Ne trebuie un plan. Unde-i pistolul.

STEVIE îl ţine în mână.

STEVIE: Ia de-aici… N-are gloanţe.

AMANDA: OK ne trebuie un plan în care să nu fie pistol.

STEVIE: *(uitându-se pe fereastră)* Eşti sigură că sunt şase. Eu nu văd decât doi… Oh nu mai e încă unu.

SHIRLEY: *(uitându-se)* Acu ce-ai. Ai orbit. Sunt şase. La cincisprezece metri de noi. STEVIE: E de la neon. Şi de la bezna din jurul neonului. Şi de la neonul împrăştiat în beznă… E greu să vezi.

AMANDA: Ce fac. STEVIE: Nu prea pot să – SHIRLEY: Stau de vorbă! îşi verifică armele. Ochesc spre diverse obiecte. Cred că-şi fac un plan.

AMANDA: OK. Au arme. Au un plan… Noi ce avem… Noi ce avem… OK lăsaţi-mă să mă gândesc…

ROLLY: Poate ar trebui să – SHIRLEY: Taci din gură şi las-o să se gândească.

O lungă pauză.

PHILLIE: Ce se-ntâmplă acolo. De ce s-a făcut brusc linişte. AMANDA: Vă rog. Mă gândesc.

PHILLE: Iertaţi-mă.

STEVIE: *(lui SHIRLEY)* Ce mai fac acu. SHIRLEY: Vin încoace.

STEVIE: *(celorlaltora)* Vin încoace.

AMANDA: Nu ştiu zău... E ceva cu dinamica *acestui* grup. Întotdeauna am avut fler la planuri. Aveam imaginaţie. Un fel «ce-o fi o fi»...Nu ştiu zău...

SHIRLEY: Iar s-au oprit. Cred... că nu sunt mulţumiţi de plan. Discută din nou.

AMANDA: OK. Discută. Îşi revizuiesc planul. Asta ne mai dă nişte timp. Încă mai putem apărea şi noi cu un plan al nostru. Mă gândesc că orice e mai bine decât să stăm aici şi să-i lăsăm să ne măcelăreasca. Vreo idee?

Niciun răspuns. Bate în uşa de la baie.

AMANDA: Phillie! Vreo idee? PHILLIE: În legătură cu ce?

Toţi se uită la ea. AMANDA se uită la picioarele lui ROLLY.

AMANDA: Tu nu ai pantofi. ROLLY: Nu.

AMANDA: Unde-ţi sunt?

ROLLY: Nu ştiu. Phillie mi i-a luat. Şi nu mai vrea să mi-i dea înapoi fiindcă n-am patruzeci de dolari pentru camera.

AMANDA: Niciunul dintre voi nu are patruzeci de dolari? ROLLY: Nici măcar Shirley.

AMANDA se uită la SHIRLEY. SHIRLEY ridică din umeri.

AMANDA: De cât timp umbli fără pantofi.

ROLLY: De mult.

AMANDA: Şi acasă la taică-meu tot fără pantofi te-ai dus? Ai stat de pază aşa în ciorapi. ROLLY: Da.

AMANDA: Crezi că te-ai fi purtat altfel cu pantofi.

ROLLY: Oh, absolut.

AMANDA: Poate n-ai fi fugit, poate ţi-ai fi făcut treaba şi prin

urmare asta ne-ar fi permis să ne îndeplinim cu succes planul şi să-l omorâm pe tata.

ROLLY: Ce-i drept mă simţeam cam…

AMANDA: Vulnerabil?

ROLLY: Da.

AMANDA: Da. Aşadar dacă vrem neapărat să dăm vină pe ceva… vreau să spun că asta ne-ar ajuta să ne simţim mai bine putem –

SHIRLEY: Un mare căcat. Să dai vină pe pantofi e un mare căcat… Nu-l lăsa să dea vina pe pantofi.

STEVIE: Tu nu ştii. Tu nu ai fost acolo. SHIRLEY: Am fost acolo.

ROLLY: Da dar tu ai fost încălţată.

SHIRLEY: Ah taci din gură. *(lui AMANDA)* Sunt tot mai aproape.

AMANDA: Deci… Vreo idee? Orice idee?… Deci stăm şi aşteptăm că tipii ăia să intre şi să ne împrăştie creierii pe toţi pereţii. Aşa e. Urăsc chestia asta. Putem face mai mult decât să stăm. Putem. Haideţi gândiţi… Gândiţi!

Toţi au privirea goală. PHILLIE bate în uşa de la baie.

PHILLIE: Alo! Pantofii sunt sub pat. I-am lăsat acolo. Trebuia doar să vă uitaţi.

Cineva deschide uşa cu piciorul. Apoi linişte. Ei se deplasează precaut spre uşa deschisă. Ajung lângă ea… Patru focuri de armă. SHIRLEY, ROOLY.

STEVIE şi AMANDA cad toţi. Morţi.

PHILLIE: Alo! Ce se întâmplă acolo. A tras cineva… Alo?… Alo? Ah dracu' să vă ia pe toţi… îmi pare rău că v-am cunoscut… Sunteţi ca toţi ceilalţi… Profitori… Vedeţi că nu sunt bine, că sunt dependent de băuturile alcoolice, predispus la ghinioane, vedeţi că nu sunt o persoană foarte puternică şi voi profitaţi. Mă băgaţi în chestii pe care eu nu le pot înţelege pe de-a-ntregul pentru că sunt prea neajutorat. Orice mi se întâmplă să ştiţi că eu dau vina pe voi. Credeaţi că o să mă învinuiţi voi pe mine ei bine eu vă învinuiesc pe voi. Cei patruzeci de dolari, pantofii, fuga nu-mi asum nicio responsabilitate pentru nimic.

Cine zicea că suntem legaţi unii de alţii. Rahat. Nu ne uneşte nimic. Fiecare pentru el. Până şi câinii se mănâncă între ei. Mă fut. Mă auziţi. Mă fut. Cât despre ghinion. Mă iubeşte ghinionul de parc-aş fi mă-sa… încă de copil… Nu. Ştiţi ce? Ăsta nu e ghinion. Asta-i lumea. De când aveam cinci-şase ani nu mi s-a mai întâmplat niciodată nimic bun. Din cauza părinţilor şi-a profesorilor. Din cauza fiecărui om pe care l-am întâlnit vreodată. A tuturor… Dacă ar fi puţină dreptate pe lumea asta v-ar omorî pe toţi şi în – ar lăsa în pace. Dar n-o să mă lase. O să mă omoare şi pe mine. Nu le-am făcut nimic, bine i-am tras unuia nişte şuturi în cap, da' ce ăsta-i motiv să omori un om. Nu. Doar dacă respectivul sunt eu. Sigur omorâţi-mă pentru orice motiv cât de mic. Cine sunt eu. Nimeni. Un nimic. Mă fut pe tot. Phillie Fute-Tot… Puteţi să-l omorâţi când doriţi. Omorâţi-l, căcaţi-vă pe el. Omorâţi-l, căca-ţi-vă pe el, omorâţi-l. Cui îi pasă. Nu-i decât un amărât nenorocit… Ei bine, nu este asta o tristă imagine a societăţii… Acu pe bune. Eu zic că societatea e de vină fiindcă produce tipul ăsta de indiferenţă crudă faţă de indivizii bătuţi de soartă… E numai vina ei… Numai şi numai a ei.

O lungă pauză.

Dacă mă uit în urmă eu n-am avut niciodată vreo şansă. Părinţii mei au fost nişte tâmpiţi, profesorii mei au fost nişte tâmpiţi, prietenii mei au fost toţi tâmpiţi, fiecare, fiecare persoană în parte pe care am întâlnit-o vreodată în toată viaţa mea a fost tâmpită, mârşavă şi cretinizată. Şi nu m-am plâns niciodată. Niciodată. Nici măcar o dată… Până acum. Am fost Sfântu pulii!

Un zgomot din baie.

PHILLIE: Oh ia uite. Extraordinar. E cineva la geam. Încearcă să intre înăuntru.

Nu s-a răzgândit. i-ajunge că mă vede. Un nenorocit cu faţa de sulă bleagă se holbează la mine. Oh extraordinar, are un pistol. Ia uite-l, încă un idiot cretinizat care intră în viaţa mea fără niciun rost şi ăsta unu stă să tragă în mine. Hai dă-i drumu', jigodie. Împuşcă-mă. De ce nu. Pe cine doare.

Un foc de armă.

Extraordinar.

Zgomotul unui corp căzând. Pauză. Întuneric.

Sfârşit